XX. évfolyam 29. szám

Ára: 1 forint

1964. július 16

Vasvári Anna rajza

— AZ NINCS!

Illúzió

Ezt ide, azt oda . . .

— Szedje csak ki, Pista bácsi, ne mondják azt, hogy mi nem csináltunk semmit . . .

Új ház

Mumzli

Mi a mumzli?

A mumzli akkora, mint egy bélyeg, teljesen lapos, négyszögletű, könnyű, mint a pihe, műanyagból készült és fontos alkatrésze a . . . De nem akarom untatni önöket a részletes műszaki leírással, inkább elmondom, hogy mi történt a Bámexbumfértban, ahol ezeket a fontos alkatrészeket gyártják . . .

Körülbelül egy évvel ezelőtt járt nálunk egy patagón üzletember, és rendelt tőlünk húsz mázsa mumzlit. A határidőt nem tudtuk betartani, de hogy lássa, a jószándék megvan bennünk, kiküldtünk Patagóniába egy staniclival, méghozzá a jobbikból. Pár nap múlva ingerült hangú levelet kaptunk üzletfelünktől, amelyben azt írta, hogy nincs megelégedve a mumzlikkal, mert ráznak.

– Ennek a kapitalistának agyára ment a jólét – mondta erre a főmérnök –, hogyan rázhat meg valakit egy mumzli? Ilyen nincs . . . Ez lehetetlenség . . . Egyszerűen fizikai lehetetlenség . . .

Nem sokkal később újabb levelet kaptunk a patagón bizniszmentől: „A mumzli nemcsak megrázza az embereket, de recseg is. Miért ráz és miért recseg?"

– Komplett hülye – csóválta a fejét az igazgató. – Most már recseg is neki . . .

– Itt valami tévedés van a dologban . . . – mosolygott a főmérnök.

De a megrendelő csak nem akart nyugton maradni és újabb panaszos levelet írt: „Az Önök által küldött mumzli használhatatlan, mert ráz, recseg és nyúlik, és ha hosszabb ideig fektetik, ugrándozik, mint egy szöcske. Ha nem küldenek tökéletes árut, a megrendelést lemondom . . ."

Kereskedelmi osztályunk azonnal válaszolt: „Nagy megdöbbenéssel olvastuk, hogy Ön elégedetlen a mumzlikkal. Eddig még egyetlen ügyfelünk sem panaszkodott . . ."

A patagón most már táviratokat küldött. Az egyikben ez állt: „A mumzlik zsugorodnak, mitevő legyek!", a másikban pedig az, hogy: „Egy kóbor mumzli éjszaka megcsípte a feleségemet. A rendelést visszavonom, több szállítmányt nem kérek."

Ekkor már mi sem viccelődtünk: a vállalat vezetője vizsgálatot rendelt el ebben az ügyben. Kiderült, hogy a mumzlik valóban selejtesek: ráznak, recsegnek, nyúlnak, ugrándoznak, zsugorodnak, elkóborolnak és csípnek. A műszakiak azt mondták, hogy mindez azért van, mert rossz az alapanyag és a gépek is ósdiak.

Alig fejeződött be a vizsgálat, megjelent nálunk a patagón gyáros. Az igazgató sajnálkozását fejezte ki a selejtes szállítmány miatt, és ígéretet tett, hogy ezentúl a mumzlik nem fognak rázni, recsegni . . . A patagón azonban közbe vágott:

– No! No! Nekem olyanok kellenek . . . Azok csodálatosak! . . . Zseniálisak! . . . A magyar ipar büszke lehet ezekre a mumzlikra . . .

Szinte egyszerre esett le az állunk.

– Mondtam, hogy nem normális – súgta a főmérnök. – Odakinn akkora a hajsza, a pénz utáni hajsza, hogy egymásután hibbannak meg . . .

– El vagyok ragadtatva az önök mumzlijaitól . . . A mi szakembereink, tudósaink bevallották: fogalmuk sincs, hogyan érték el ezt a nagyszerű eredményt . . . Mi, patagónok, egyelőre nem tudunk ilyesmit gyártani . . . Önök lehagytak minket . . . Gratulálok!

Harminc vagon elsőosztályú mumzlira kaptunk megbízást.

Sajnos, az első szállítmányt visszakaptuk. Egy mumzli sem rázott, recsegett, nyúlt, ugrándozott, zsugorodott, kóborolt, csípett.

A vizsgálatot megindították.

Mikes György

Jószívű autós

Pusztai Pál rajza

– Melyiket vettük fel autóstoppal?

A KANSASI HAJNYÍRÁS

A nagy nyugati hírügynökségek jelentése szerint 1964. július 4-én az amerikai polgárjogi törvény első napján egy kansasi „fehér" szálloda fodrászatában megnyírták egy néger kisfiút, a 13 éves Eugene Youngot.

Akinek kétségei voltak afelől, hogy Amerika alkalmas a világ vezetésére, az most szégyenpírtól égő arccal gyakorolhat önbírálatot. Az ég leszakadása, a föld megnyílása és a Niagara-zuhatag üzembeszüntetése nélkül, a négerek egyenjogúsítását célzó polgárjogi törvény életbelépésnek első napján egy kansasi szállodában, amely eddig csak fehérek számára volt nyitva, HAJNYÍRÁST ESZKÖZÖLTEK EGY NÉGER FIÚGYERMEKEN.

A hírt, amely első hallásra hihetetlennek látszott, több oldalról is megerősítették. A kétkedés teljesen indokolt volt. Ha azt a hírt röpítették volna világgá, hogy megindult az első rendszeres űrjárat a Föld és a Mars között, senki sem csodálkozott volna, elvégre atomkorszakban élünk és hozzászoktunk olyan eseményekhez, amelyektől

„AZ Ő TÖRTÉNELMI HAJVÁGÁSA"

címmel közli az ötmilliós példányszámban megjelenő londoni „Daily Mirror" Eugene Young fényképét.

száz évvel ezelőtt elállt volna az emberek lélegzete. Az űrkutatás, az űrhajók, az űrbébik korában a valóság túlszárnyalja az emberi képzelő-erőt. De azért mindennek van határa. Akadhatnak olyan világméretű képtelenségek, amelyek megbénítják az ember felfogó képességét, s amelyekkel szemben tehetetlen a betatron és az elektronikus számítógép. Az ugyanis, hogy 1964-ben, alig egymillió évvel az ember kiegyenesedése után, nem is egészen kétszáz évvel az amerikai függetlenségi nyilatkozat után, a New York-i világkiállítás évében, a Telstar keringési ideje alatt, nem sokkal Rusk külügyminiszternek a világszabadságról tartott beszéde után, egy amerikai kisfiú, lábai segítségével csak úgy belépjen egy szálloda fodrászatába, s ott hosszúra nőtt haját különféle nyíró szerszámok segítségével MEGRÖVIDÍTSÉK – ez mellbevágja az embert. Valóban a csodák évszázadát éljük? A huszadik század embere előtt semmi sem lehetetlen?

Köztudomású, hogy Amerika a korlátlan lehetőségek hazája. Ott minden tányérmosogatóból lehet milliomos és minden milliomosból lehet tányérmosogató. Az épületek vagy a felhőt vagy a földet karcolják. Van, aki részvényből, van, aki részvétből él. A Broadwayn vagy egy évtizedig, vagy egy napig játszanak egy színdarabot. A gengsztereket is becsukják, ha nem fizetnek adót. Bérbeadják az eget reklámcélokra. Az egy főre eső acél közel fél tonna, s az autólopás lassan túlszárnyalja az autógyártást. Mindenki felléphet képviselőnek, szenátornak és elnöknek. Mindezen senki sem csodálkozik. De hogy végre megvalósult a hajnyírás szabadsága, arról talán még maga Washington sem mert álmodni. Érthető a diadalmámor, amely a polgárjogoknak ilyen azelőtt elképzelhetetlen kiterjedését ünnepli.

De – nem árt egy kis óvatosság sem. Vannak hagyománytisztelő fajvédők, akik úgy vélik, hogy ez a szabadosság hovatovább az állam rendjét, közbiztonságát fenyegeti, s a lejtőn nem lehet megállni. Ma még csak hajat nyíratnak, holnap már regeliznek, holnapután talán már zuhanyfürdőt vesznek azok az idegen elemek, akik miután rabszolgahajókon beszivárogtak Amerikába, orvul ottmaradtak. Az alabamai kormányzó szerint merő kommunizmus az embernek ember által való hajnyírása, s ennek az anarchiának könnyen az lehet a vége, hogy Goldwater nemcsak az elnökségre való kilátásait veszíti el, hanem az áruházait is.

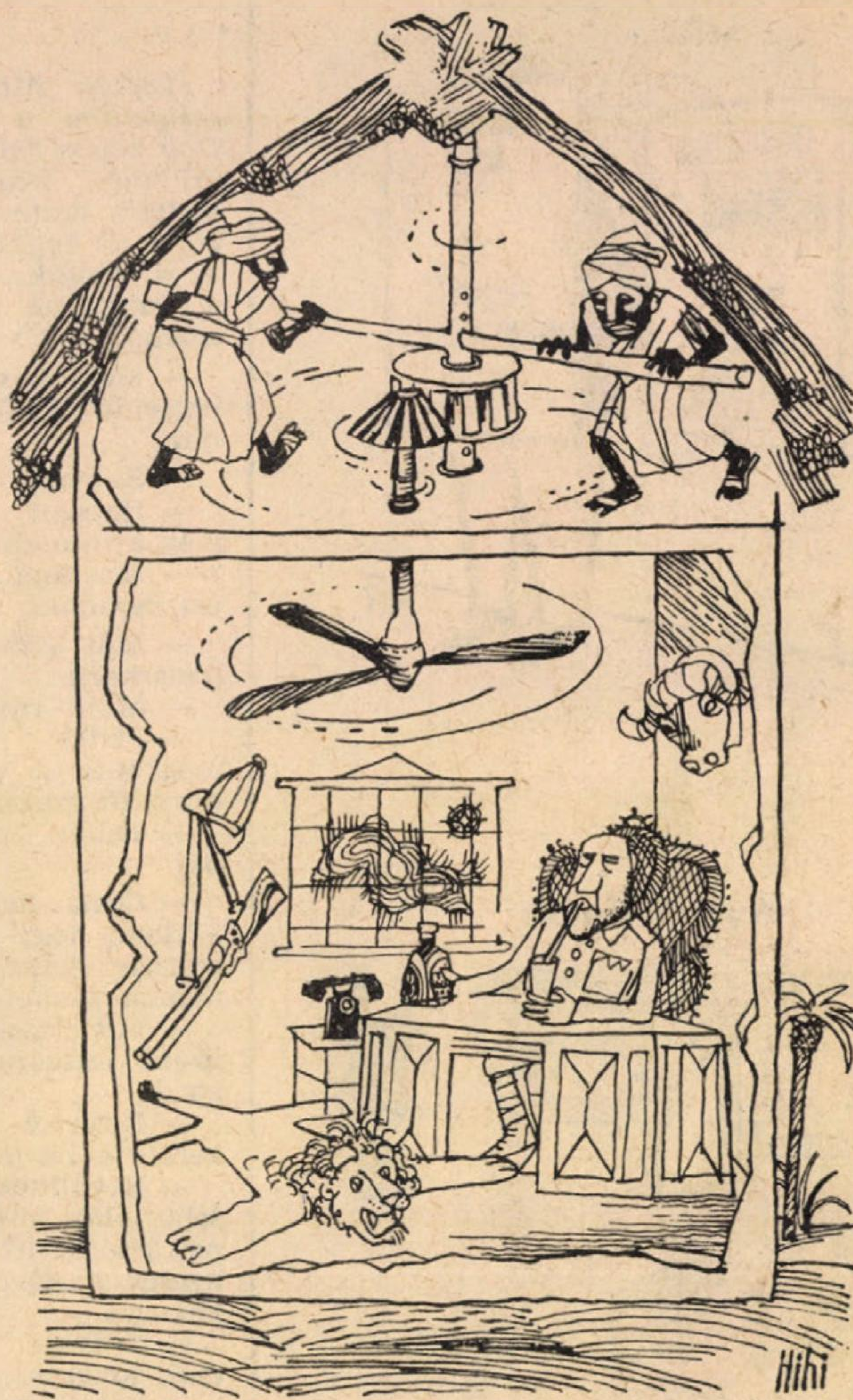
Így a fajvédők. A szabad világ azonban fenntartás nélkül ünnepli az emberi szabadságnak ezt a soha nem remélt kiteljesedését. Történelmi fordulópontnak tartja azt a pillanatot, amikor ollócsattogás, nyírógépzúgás közben hullottak földre a fölöslegessé vált hajfürtök.

Merjük remélni, hogy a hír igaz, s később sem derül ki, hogy a szövegbe elhallás folytán került a „megnyírás" szó a „kinyírás" helyébe.

Feleki László

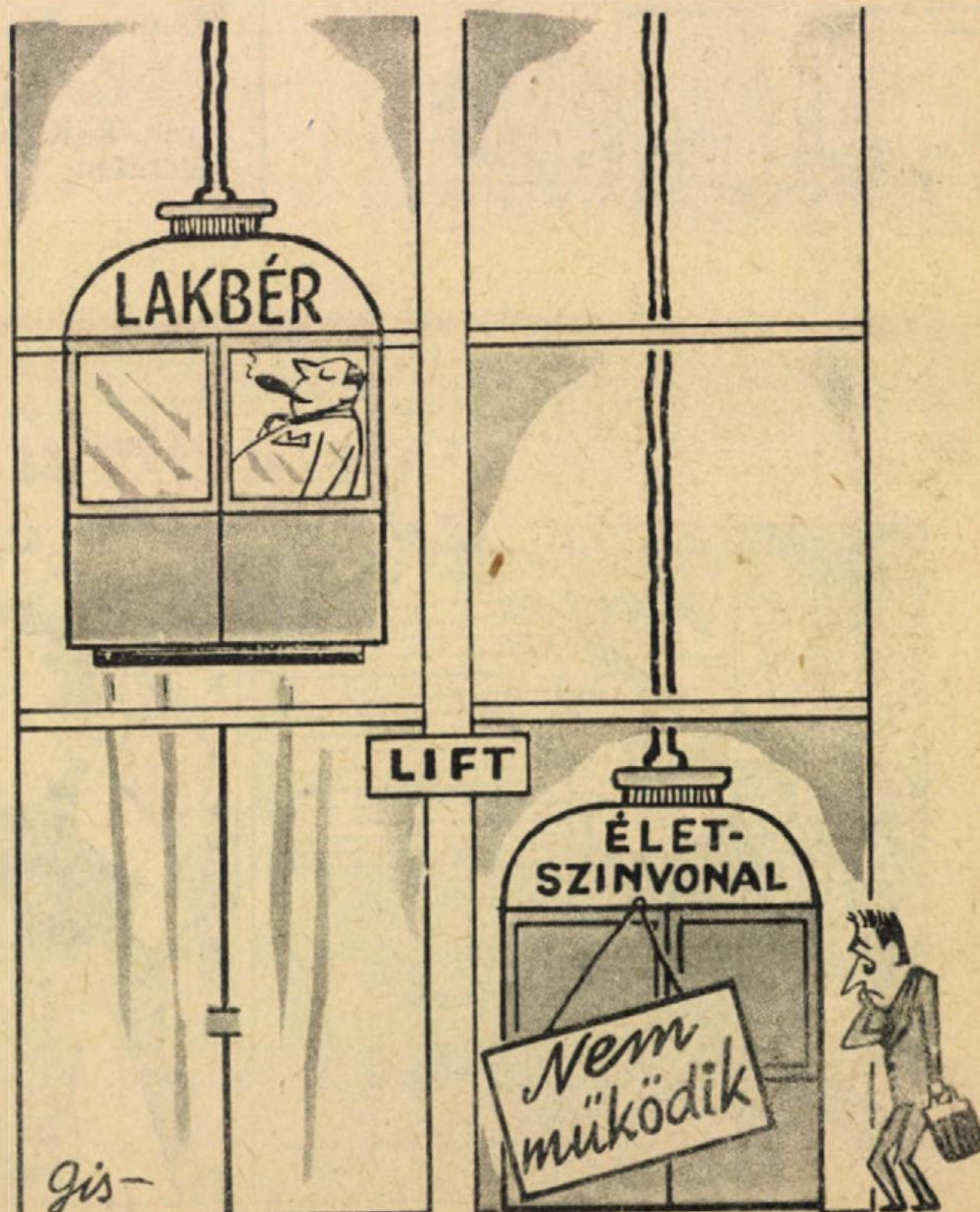
A gyarmatosító

Hegedűs István rajza

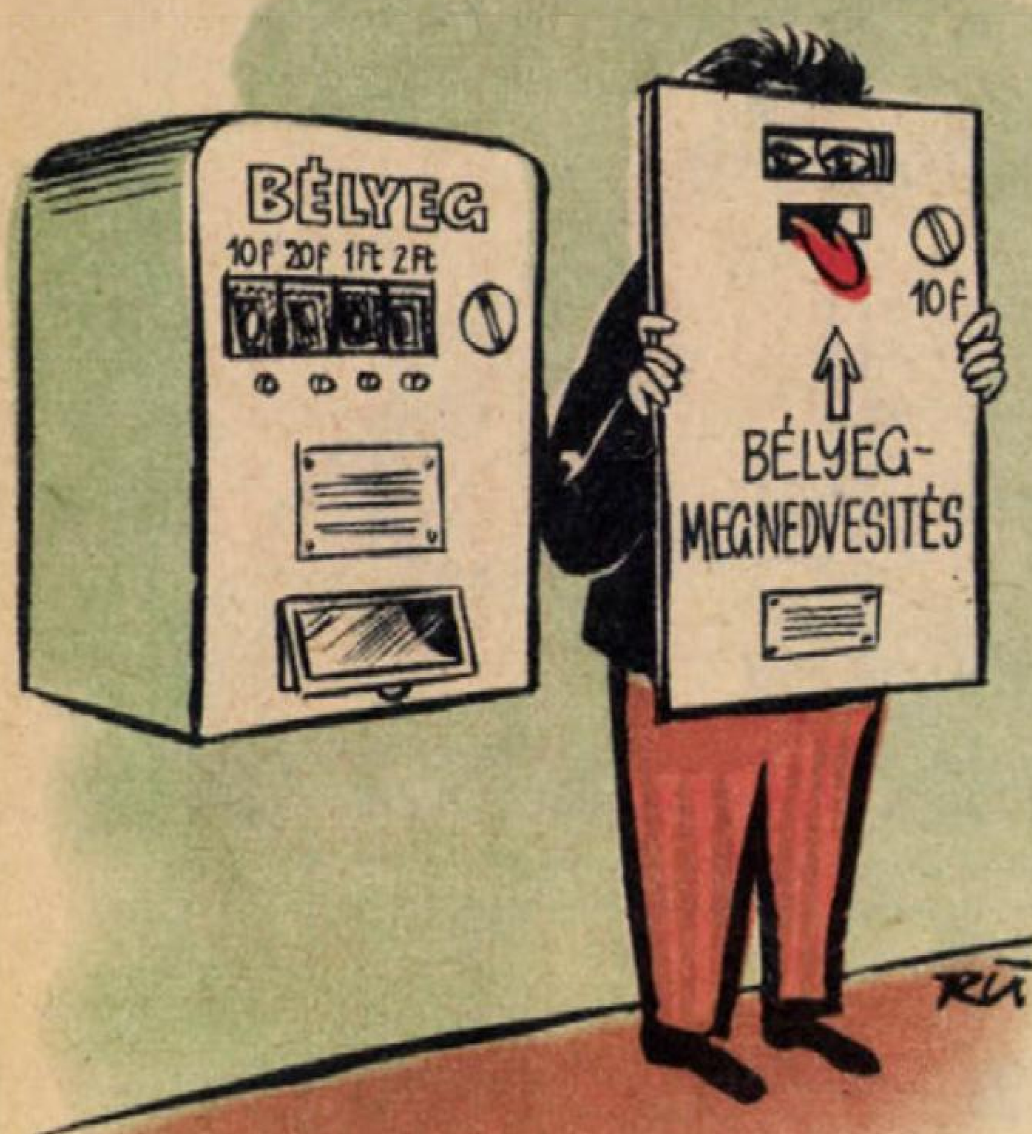

Francia helyzetkép

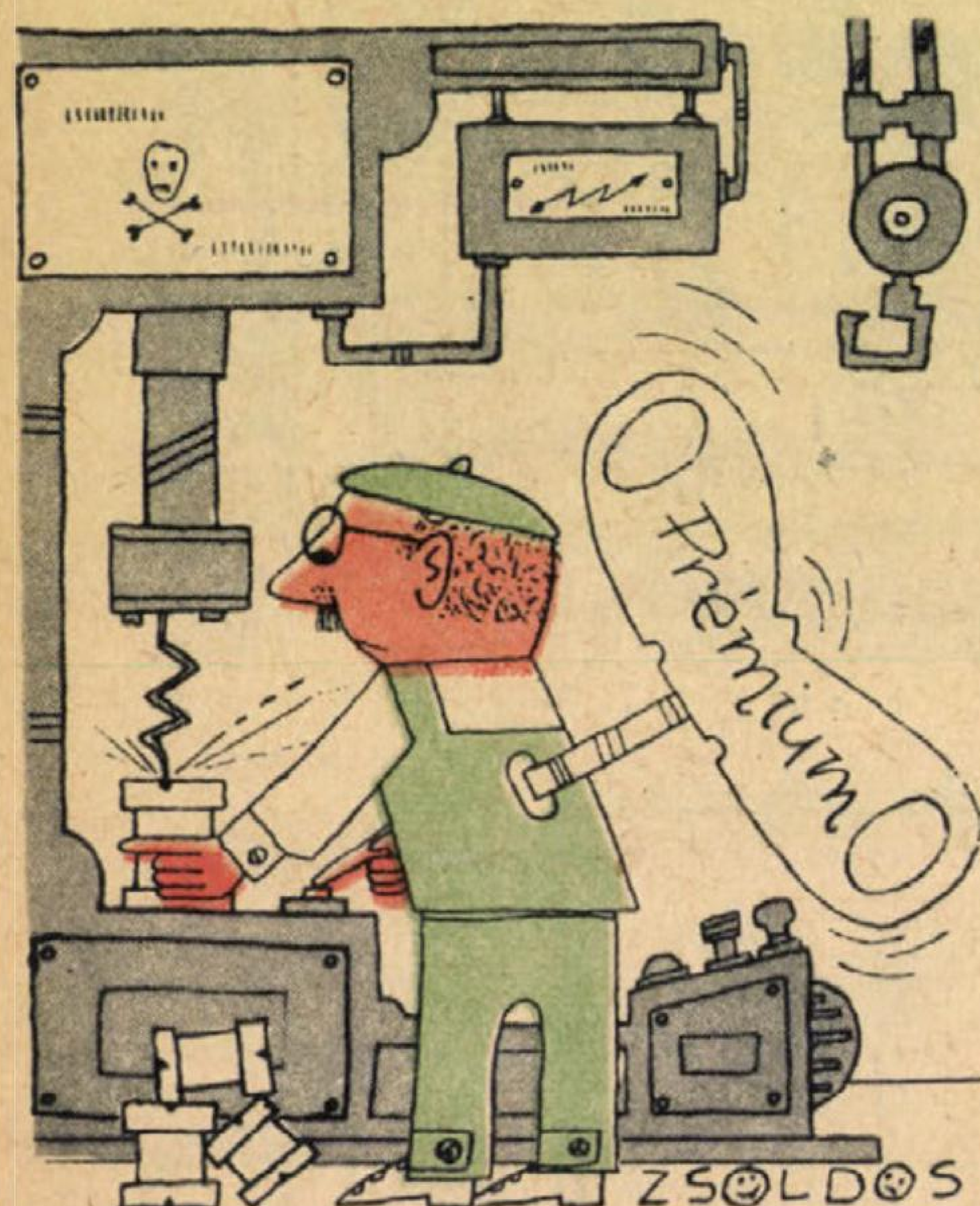
Szegő Gizi rajza

Újítás

Automatizálás

Létszám

(Teplák Alberttal beszélgettem a napokban. Úgy vélem felesleges elárulnom, hogy Teplák melyik szakmában dolgozik. Ő egyszerűen csak az a Teplák Albert, aki a munkában mindig lemarad.)

— Megint elkéstek a határidővel, Teplák kartárs!

— Sajnos.

— Rosszul szervezte meg a munkát.

— Mostanában divat ezt mondani.

— Már két hónap a lemaradás.

— Majd ráverünk.

— Pedig idejében megkapta a plusz harminc fő szakmunkást.

— Talán éppen ez a baj.

— Csak nem akarja állítani, hogy ez hátrányosan befolyásolta a munka menetét?...

— Mit tagadjam, nagyobb létszám, nagyobb gond.

— Eszerint kár volt kérnie a harminc főt...

— Bevallom, kevesebb talán több lett volna. Tudja, itt is érvényesek a növekedés nehézségei.

— Érdekes, mondja csak tovább...

— Rendkívül egyszerű: növekedett a létszám, ez hozta magával a nehézségeket...

— Tehát kisebb létszámmal kisebb lett volna a lemaradás?

— Azt nem merném ilyen kategorikusan kijelenteni.

— Pedig ez világosan következik abból, amit az imént mondott.

— Csak éppen ön nem számol a nehézségek növekedésével!

— Eddig is erről beszéltünk.

— Látszik, hogy nincs füle közgazdasági kérdésekhez. Előbb valóban a *növekedés nehézségeiről* beszéltem, de most már a *nehézségek növekedéseinél* tartok. Ez nem mindegy, kérem...

— Játék a szavakkal és az idegekkel.

— Szeretném felvilágosítani önt súlyos tévedéséről.

— Szívesen hallgatom.

— Tessék jól idefigyelni! A növekedés nehézségein azoknak a nehézségeknek az összességét értjük, amelyek a fejlődéssel járó növekedéssel együtt járnak. Egyszerűbben kifejezve: velejárójuk...

— Ez érthető.

— Na látja! A nehézségek növekedésein pedig azoknak a növekedéseknek az összességét értjük, amelyek a fejlődéssel járó nehézségekkel járnak együtt.

— Mindig sejtettem, hogy kiváló elme hordozóját tisztelhetem önben. Eszerint a nagyobb létszám mindenképpen több nehézséget jelentett önnek. Ezért maradtak le...

— Örülök, hogy kezdi világosan látni a helyzetet.

— A megoldás tehát rendkívül egyszerű. Nem szabad fejlődni, és akkor nem kell számolni a növekedés nehézségeivel.

— Ez merőben hibás nézet lenne! Fejlődni nemcsak szabad, de törvényszerűen kell is. Másképp nem jutunk előre.

— Az imént bizonygatta, hogy azért maradt le a határidővel, mert szemben találta magát a növekedés nehézségeivel.

— És a nehézségek növekedéseivel is...

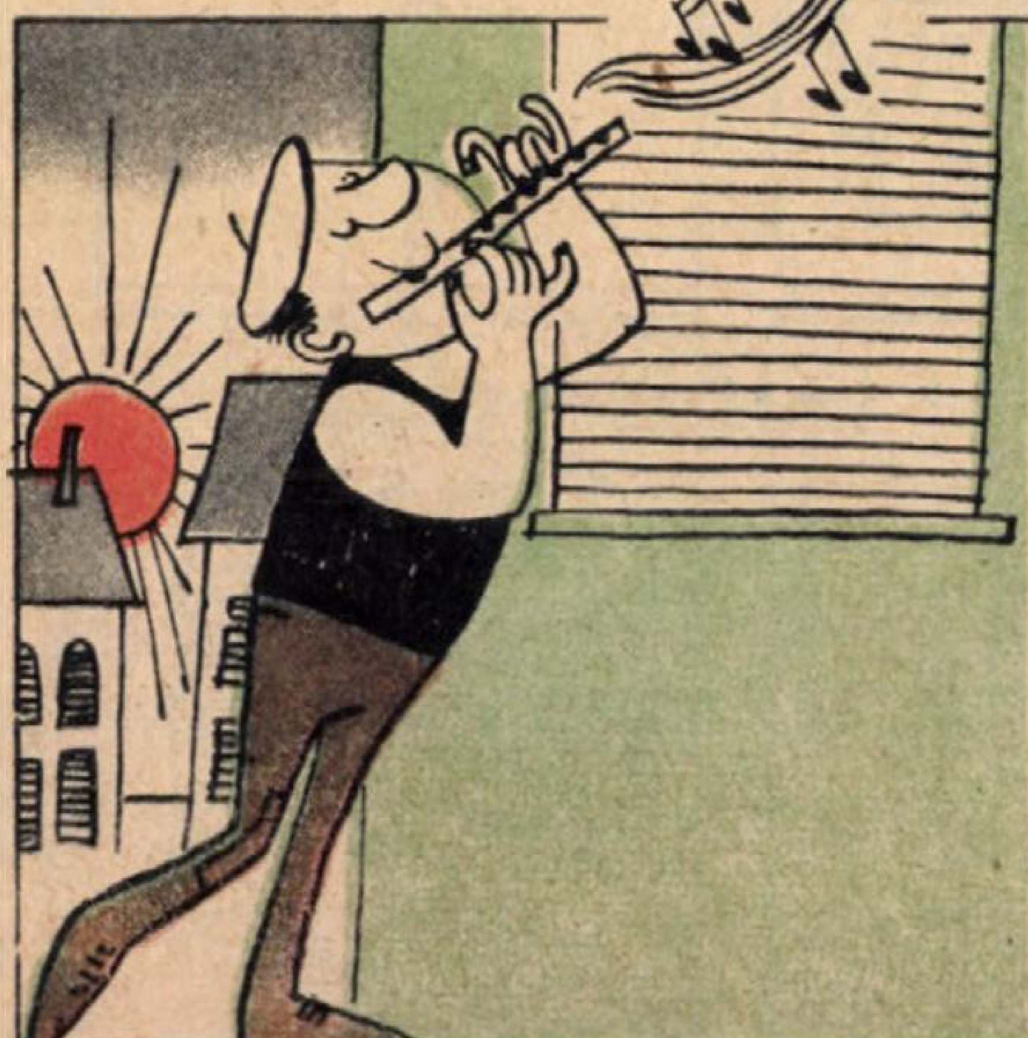
— Na, és hogyan kívánja megoldani a dolgot?

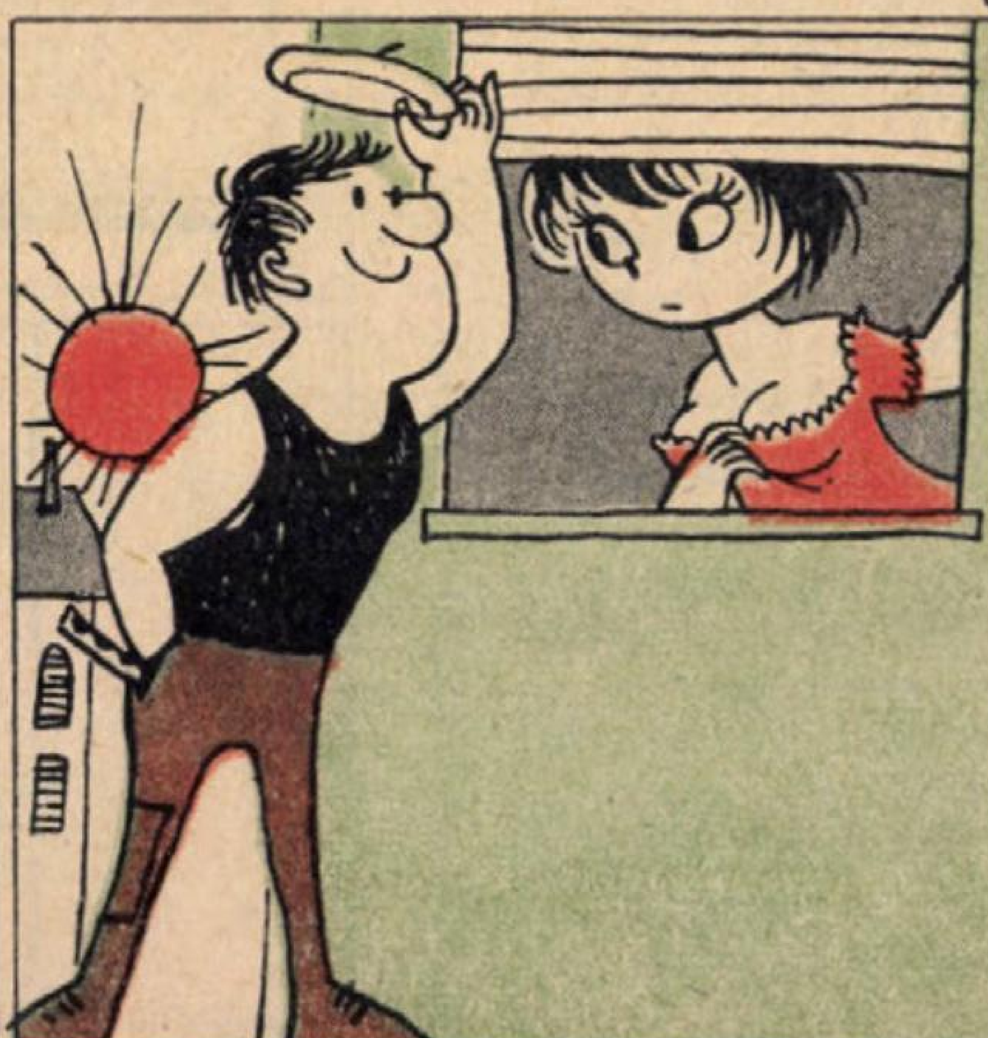
— Kutyaharapást a szőrével! Sürgősen kérek még plusz harminc főt...

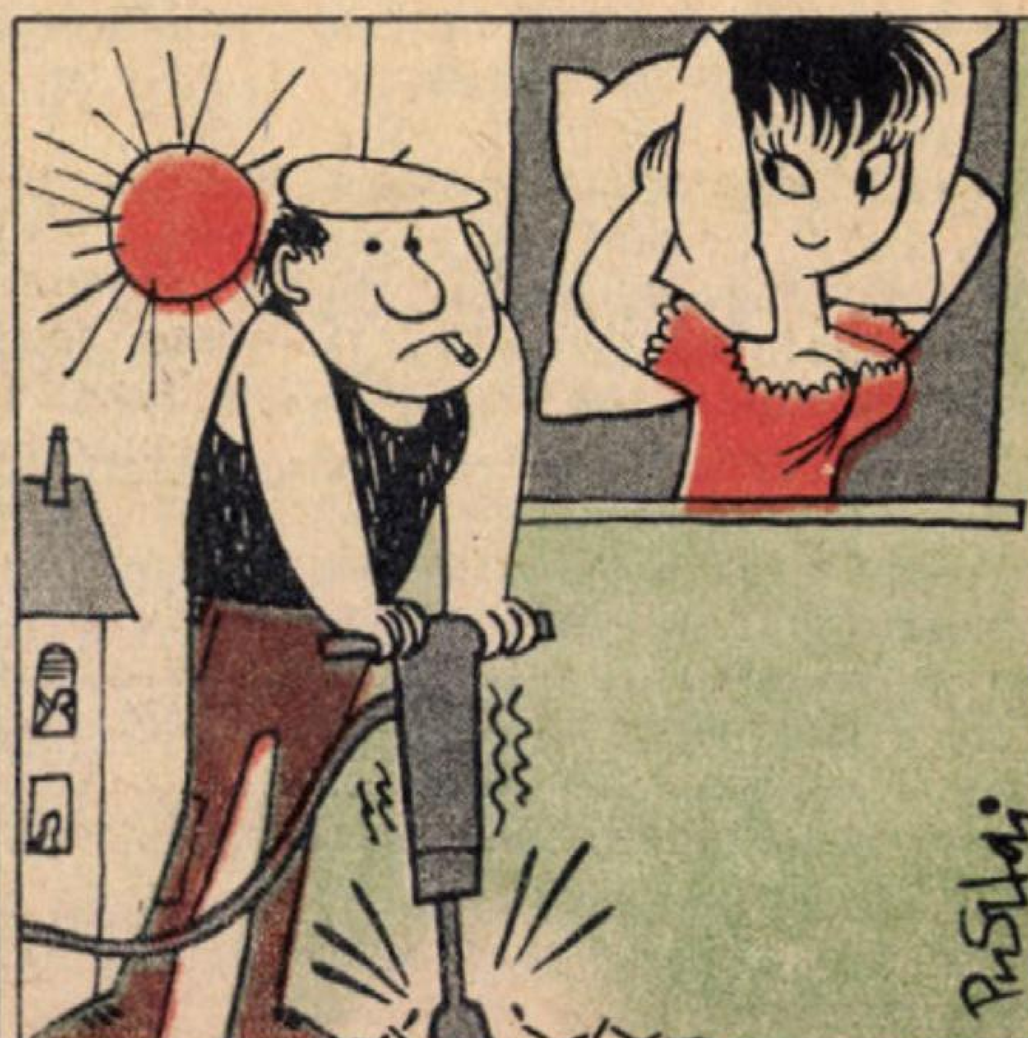
Földes György

Pusztai Pál rajza

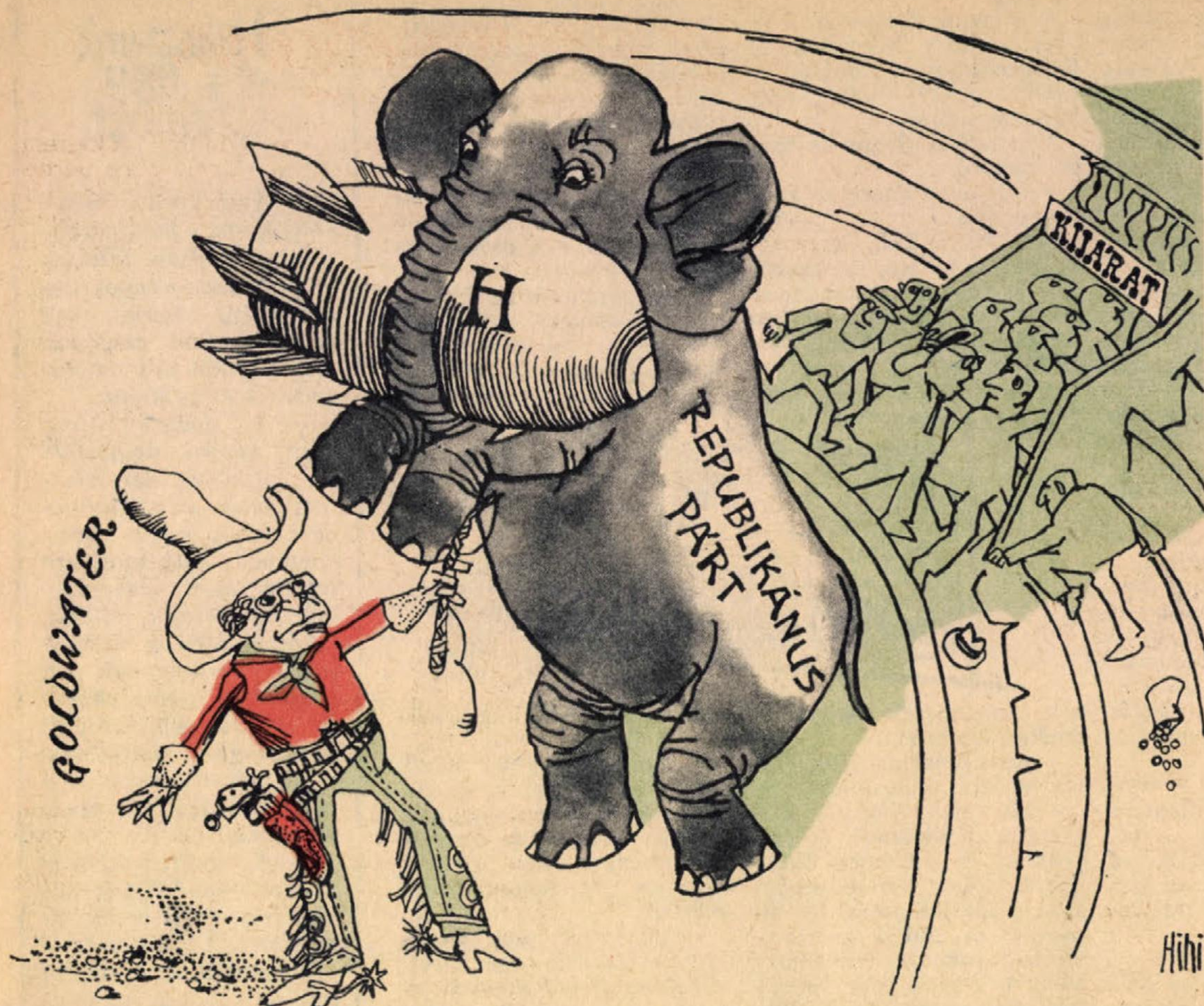
Jucika és a tapintatos útjavító

Hegedűs István rajza

VESZÉLYES MUTATVÁNY

Mai történet

Egy kedves asszonyról szól ez a dal.
Még nem öreg —, de nem is fiatal.
Szelid teremtés, kedves és jó,
Már régóta özvegy és szó, ami szó,
Bár serényen dolgozik és halad szépen,
Mit mondjak?... Nem nagyon modern éppen...
Évi, a kislánya tizenöt éves.
Jól tanul, helyes és nagyon édes.
És oly magabiztos!... Már kész kis dáma,
A fiúk bizony már járnak utána...
Mama csak ámul... No nézd csak, nagy ég!
Hogy röpül az idő!... Csak tegnap volt még,
Hogy karomban ringattam s most itt van!... Na lám,
Maholnap meg is kérik talán.
Mamának bizony ez nem kis gondja.
A barátnőjének el is mondja.
Régi jó barátnő, megértő lélek,
— Bizony, bizony —, sóhajt — ilyen az élet!
Esztendők mennek és esztendők jönek,
A gyerekek lassan a fejünkre nőnek.
Lám a te Évid is! Felnőtt a lány,
S mit tud az életről?... Mennyi talány!
Sajnos az élet sok kisértéssel tele,
Drágám, én azt mondom, beszélned kell vele!
Ebben is maradtak... Harmadnap este,
Mamát a barátnő ismét fölkereste.
És mivel az asszony mind kiváncsi féle,
Tüstént megkérdezte: — Nos?... Beszéltél véle?
Elmondtál mindent, ahogyan kell?
Hogy fogadta Évi?... Meséld már el!
— Beszéltem — szól mama egész kipirultan...
— Drágám! Nahát, hogy én miket tanultam!...

Király Dezső

Feledékeny ember

– Bocsánat, amikor tegnap tetten ért a feleségével, nem maradt itt az ernyőm?

A Balaton partján

SPÁJZ

A délutáni órákban már szinte eszemet vette a kíváncsiság. Étellel, itallal bőségesen elláttak, valósággal a számról olvasták le a kívánságaimat. Amikor pedig kedvem szottyant, kísérő nélkül csavaroghattam a hatalmas gyár területén. Bármerre. De engem felajzott képzeletem mindig ugyanoda űzött. Indulhattam északnak, keletnek, délnek vagy nyugatnak, rövid keringés után mindig a tilos ajtó előtt torpantam meg, amelyen nem volt szabad benyitnom. Felette ott állt a kabalisztikus, bűvös szó: „Spájz."

Vajon milyen titkok rejtőzhetnek mögötte?

Remegő kezem már kilencvenkilencszer tettem a rézkilincsre, de mindannyiszor vészjóslón csendült fel fülemben a vezérigazgató, a kékszemű Percegh nyomatékos figyelmeztetése: „Szabadon járhatsz-kelhetsz az egész üzemben, de ide nehogy belépj, mert lebukszl!"

— Eh, vigye kánya — rándítottam meg a vállam a századik alkalommal —, hiszen ott áll mögöttem az Újságíró Szövetség és a Szanatórium Egyesület, mi bajom eshet?!

És benyitottam.

Hatalmas, fehérre meszelt terem tárult fel káprázó szemeim előtt. A falak mentén magasba nyúló polcok. És minden rekeszben óriási dunsztos üveg, és minden dunsztos üvegben — egy-egy ember! Némelyik csak szórakozottan bámult maga elé, mások újságot, regényt olvastak, a tévét nézték, vagy a rádiót hallgatták.

— Halló, Szekulesz úr! — kiáltottam fel egy tojásfejű, szemüveges férfinak, aki a Fülest böngészte. — Ezer éve nem láttam! Hogyan került maga oda?

Ijedten rezzent össze, és úgy tett, mintha nem ismerne meg.

— Hagyjuk a mókát! — jegyeztem meg bosszúsan, és felkapaszkodtam hozzá. — Feleljen a kérdésemre vagy botrányt csapok!

Vonakodva dugta ki fejét az üvegből.

— Mit akar tőlem? — szólt fanyalogva.

— Tudnom kell, hogy mi keresnivalója van itt magának. És vegyészmérnök létére miért van magánál ácsszekerce? És miért lakik dunsztos üvegben?

— Mi itt mindnyájan spájzolt szakemberek vagyunk — felelte szomorúan.

— Az mit jelent? Hogy valaki spájzolt szakember?

— Hát idefigyeljen — magyarázta kelletlenül —, vegyük az én esetemet. Talán hallott róla, a morzsolt-pakura a specialitásom. De mi csak öt év múlva gyártunk morzsolt-pakurát. Mivelhogy addig nekem a gyár vezetősége más munkát adni nem tud, elengedni viszont nem akar — hogy kéznél legyek, ha felépül az új pakuracsarnok —, hát beraktak ide, a spájzba. Világos?

— Világos. És az ácsszekerce?

— A hivatalos nyilvántartásokban az ácsoknál szerepelek, mint betanított segédmunkás. De dolgoznom nem kell, megkapom a rendes mérnöki fizetésemet, és itt éldegélek a polcon. Míg el nem jön az időm.

— És a többiek? — mutattam körbe.

— Az a pirospozsgás öregúr például — intett balra —, akinek az üvegén „Hivatal-segéd" szövegű vignetta van, valójában matematikus-közgazdász, és előreláthatóan a húszéves távlati terv végén lesz rá szükség. Az a kövér, bajuszos, az elektronikus szakember, az üzem teljes automatizálásakor szabadul a spájzból. Az a búskomor fekete nő viszont...

Nem fejezhette be szavait, szörnyű csattanás hallatszott, megnyílt a föld, és a következő pillanatban, villámló szemekkel ott állott előttem a gyár vezérigazgatója, a kékszemű Percegh.

— Most meglakolsz bűnödért — rivallt rám —, mivelhogy megszegted tilalmamat!

Aztán se szó, se beszéd, nyakoncsípett, és belenyomott egy még üresen tátogó üvegbe.

— Soha többé nem teszek ilyet! — dörömböltem sírva, kétségbeesetten börtönöm átlátszó falán. — Bocsásson meg! Engedjen ki! Nekem humoreszkeket kell írnom!

— Majd írsz — legyintett kegyetlen mosollyal —, majd írsz a mi üzemi lapunkba, amelyet a jövő év végén indítunk meg. Addig pihenj nyugodtan, és gondolkozz jó témákon.

És ügyet sem vetve rimánkodásaimra, némi szalicilt szórt a fejemre, a dunsztos üveg oldalára pedig rányalt egy vignettát:

„Udvari takarító."

Kürti András

Hallottunk egy viccet

A New York-i világkiállításon, a mezőgazdasági szektorban találkozik két tudományos kutató: egy szovjet meg egy amerikai zoológus. Az amerikai siet eldicsekedni kollégájának:

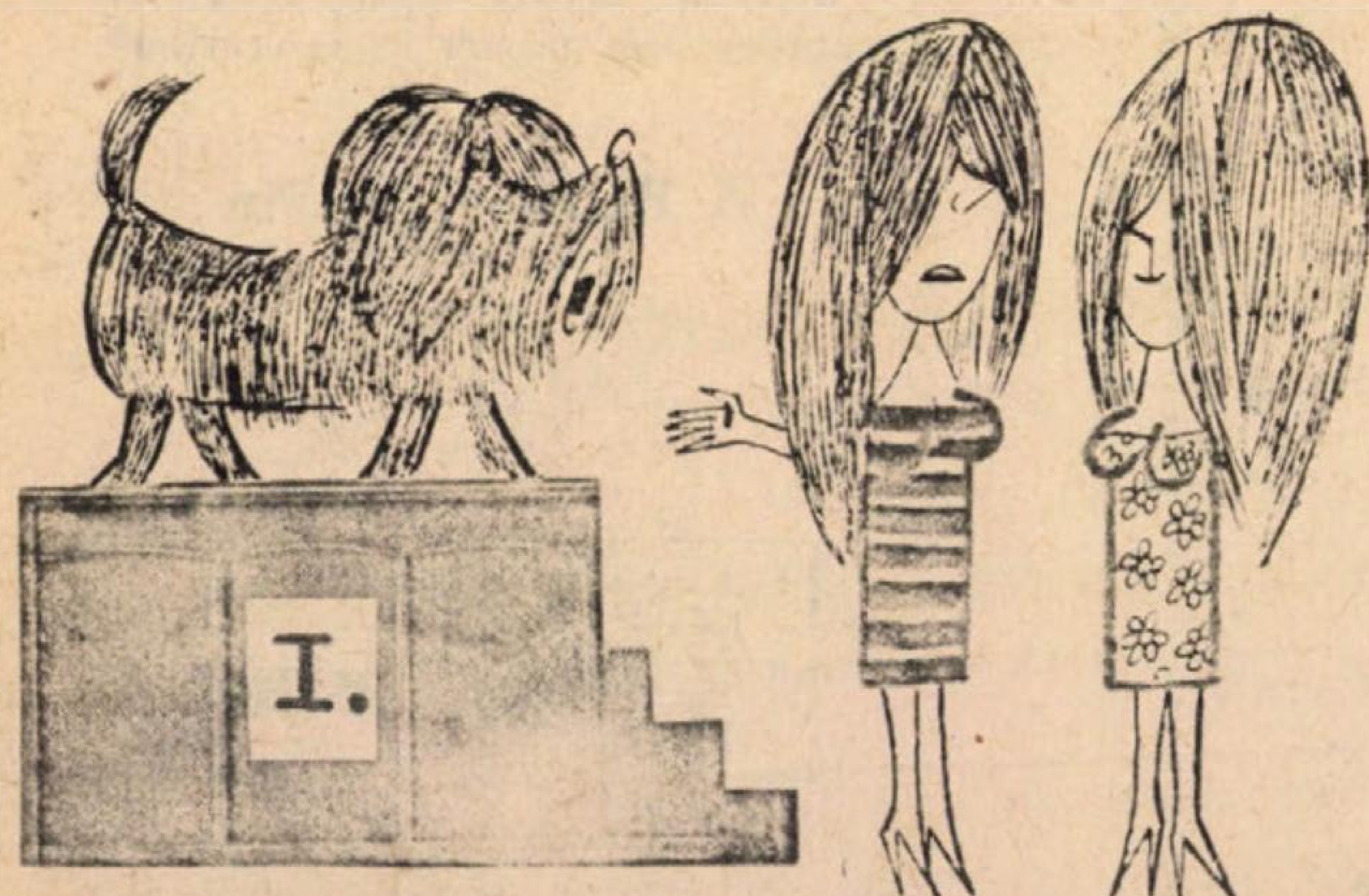
— A méhek eddig csak nappal dolgoztak. Én azonban kereszteztem őket szentjánosbogarakkal s ennek következtében olyan utódokra tettem szert, amelyeknek a potroha világít, tehát éjszaka is világosságot terjesztenek a kaptárban. Azóta méheim huszonnégy órán át éjjel-nappal dolgoznak.

A másik kutató sem maradt alább új eredményével:

— A szentjánosbogár ismert tipp. Néhány hónapon át én is velük kísérleteztem. Szentjánosbogarakkal etettem tyúkjaimat, s azóta világító tojásokat tojnak. A tojásokat most villanykörte helyett használom s mivel így az ólban egész éjjel világos van, a tyúkok tojástermelékenysége ugrásszerűen megnövekedett.

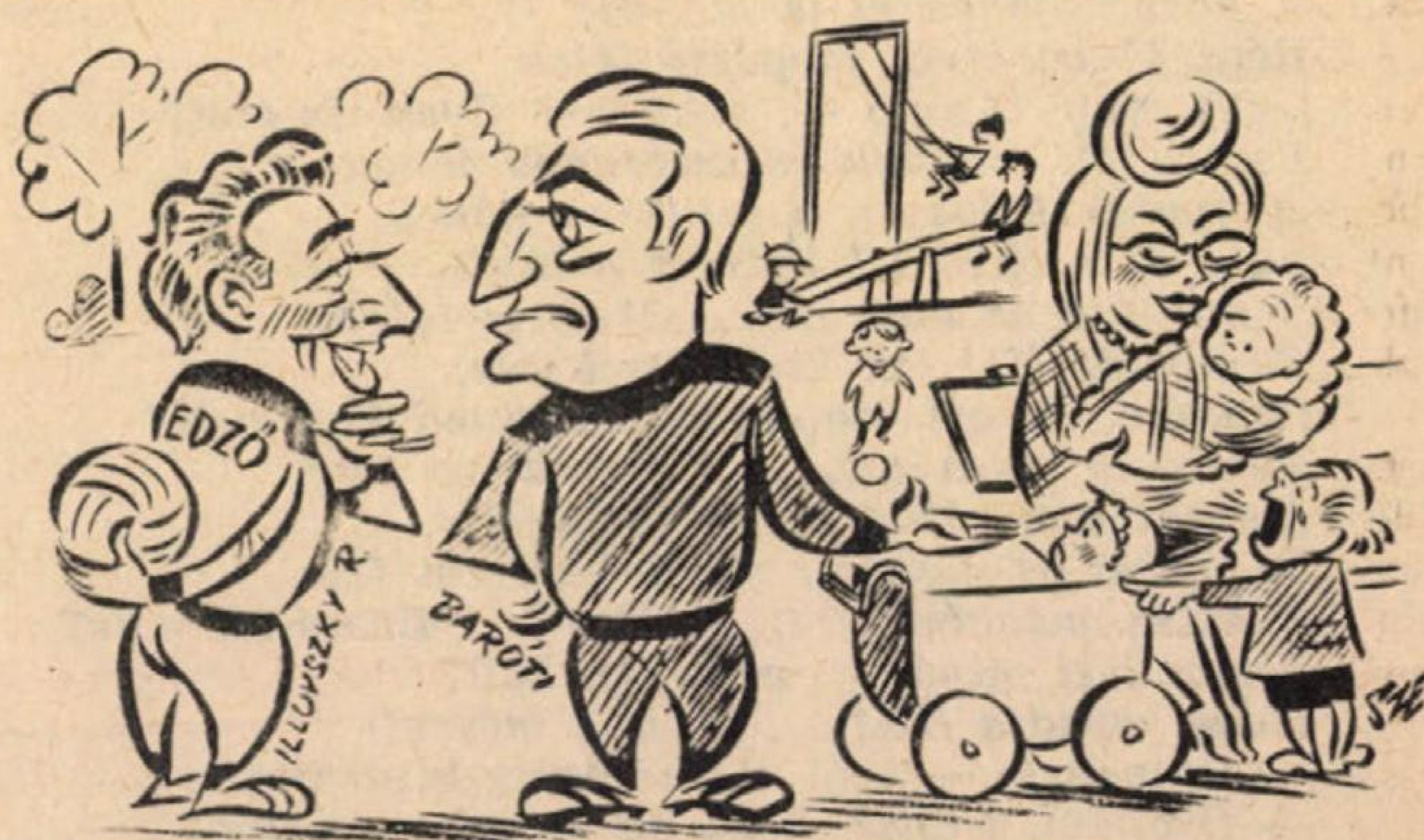

Kutyakiállításon

— Milyen melege lehet ennek a szegény állatnak!...

Baróti nyugodt

... mert már 2000-re készül, a nagy jubileumi futballtornára...

Kikapcsolódás

– Hogy miért nem töltöm az estéimet otthon? Öt gyerekem van és nem bírom az állandó cirkuszt!

Magyar problémák

Várnai György rajza

1.

Ki legyen István király utóda?...

2.

...Ki legyen Sándor Csikar utóda?...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

VARIÁCIÓK EGY TÉMÁRA

A bordányi Munkásőr Termelőszövetkezet vezetősége olyan javaslatot terjesztett a közgyűlés elé, amely szerint 100—300 forint pénzbírsággal sújthatja a vezetőség azt a tsz-tagot, aki panasszal vagy bejelentéssel felsőbb szervekhez fordul. A javaslatot a március 14-i közgyűlés egyhangúlag határozattá emelte.

Szabad legyen ezzel a maga nemében teljesen egyedülálló határozattal kapcsolatban néhány variációt megkockáztatni!

1.

— Mert elvtársak, gazdatársak, itt az egész szövetkezet becsületéről van szó! Hogy is állnánk, ha akárki szaladgálna a párthoz, a szakszervezetbe meg a tanácsházára, mert töri a markát a kapanyél, vagy eldöglik egy disznó. Az csak arra lenne jó, hogy zaklassanak, háborgassanak bennünket a munkában. Itt a munka a legfontosabb. Akinek valami viszket, vakarja! Vagy szóljon a vezetőségnek, az majd elintézi. Jól néznénk ki, ha a legnagyobb dologidőben elkezdenének az emberek házalni a panaszukkal. Aki ilyesmire képes, megérdemli, hogy a panasz súlya szerint lefizessen 100—300 forintokat.

— Aztán még egyet, gazdatársak! Mit kell azt másnak is tudni, ha itt valami baj van? Hogy csúfoljanak, bírálgassanak bennünket? Hát eszerint szavazzanak! De gyorsan, hogy akinek ez se tetszik, az már fizessen is!

2.

— Nem bolondság ez, szomszéd. Tudja a vezetőség, mit csinál!

— Meglehet...

— Így az ember mégiscsak tisztában van, mire számíthat, mihez kezdhet.

— Már úgy érti, hogy milyen bejelentésre futja a bukszájából?

— Nem. Szóval ez a nyíltság, ez tetszik nekem. Mert éppen a sógor mondja, hogy a gyárban nem egészen így van. Ott sose tudják, ki mennyiért váltja meg a panaszcédulát. Teszem azt, hogy a sógor bepanaszolja a művezetőt a szakszervezetnél, mert goromba. Készpénzzel nem kell azért fizetni. De ha egyszer rá jár a rúd, kapkodhatja a fejét. Addig-addig macerálják aztán, hogy jószerivel inkább elmegy. De még jó, ha nem küldenek utána jellemző cédulát!

— Hallottam már ilyet. Meg áthelyezik kisebb pénzért, belekötnek a munkájába...

— Ez az, látja. Nálunk ilyen nem lehet. Lefizeti az ember a pénzt, azzal el van intézve. Más baja nem eshet.

— No, de akinek nincsen pénze?

— Hát, szomszéd, az tartsa a száját!

3.

— Kérésem volna, elnök elvtárs!

— Maga mindig kéréssel van tele.

— Nem mindig, de most igen-igen nagy a gondom.

— Nyögje ki!

— Egy kis előleg kellene!

— Bajos. Kapott a hónap elején.

— Kaptam, kaptam, de nagy a család.

— Nem bánom no, egy százast...

— Azzal nem sokra megyek. Legalább három kéne...

— Jól van, itt a papír. De most már elég legyen a kunyerálásból!

— Áldja meg az isten érte...

— Csak nem orvosra kell?

— Nem, elnök elvtárs. Egészséges nálunk mindenki, akár a makk.

— Kocsmaadósság?

— Ugyan! Hová gondol!

— Mégis, valami szorultság?

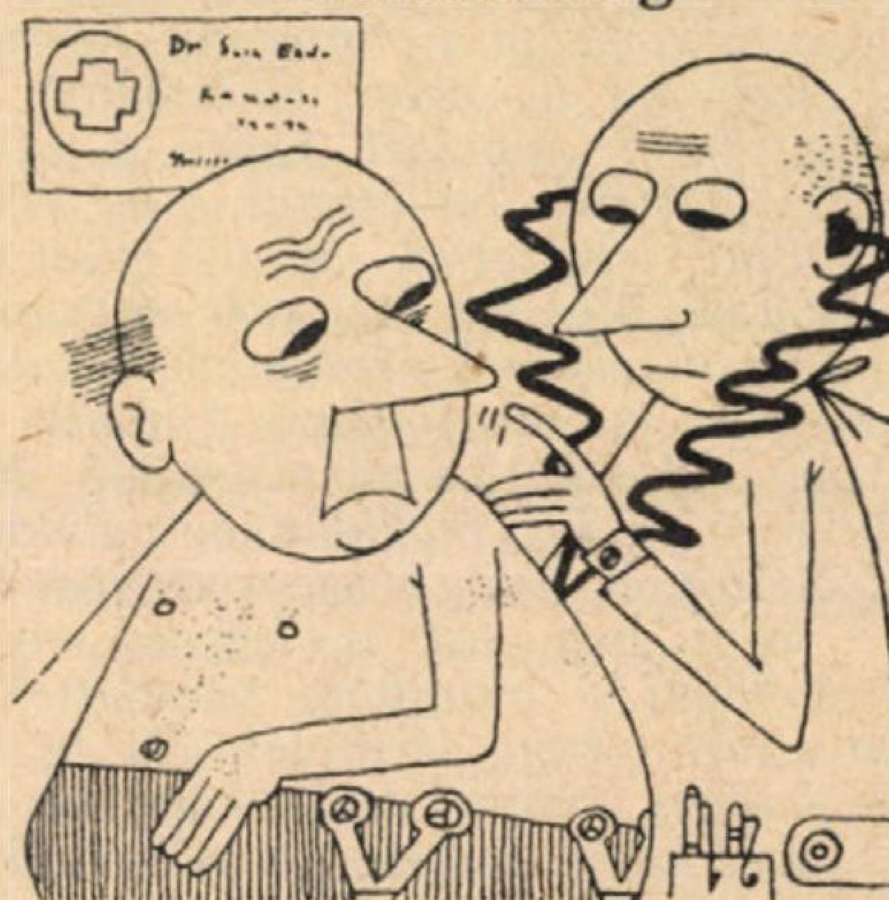
— Az, az. Panaszt akarok tenni a járási tanácsnál... éppen az elnök elvtársra...

— Aztán miért?

— Éppen ezért a határozatért...

Sz. Simon István

Zárkózottság

— Mi a panasza?
— Mi köze hozzá?

Egyforma viszonyok

— Felmegyek magához, Pista!
— Semmi értelme, Micike, a lakásom is beázik...

LUDAS MATYI ELINTÉZTE

KINYÍLT A REKAMIÉM
avagy:
kis történet a sajtó hatalmáról

„Jegyzőkönyvön nem tudok aludni" címmel elpanaszoltam a „Ludas Matyi" június 25-i számában, hogy két és fél hónappal ezelőtt „Slupszk" nevezetű garnitúrát vásároltam a Rákóczi úti Lakberendezési Áruházban, a bútorhoz tartozó rekamié azonban az istennek sem volt hajlandó kinyílni: nemcsak nekem, hanem az áruházból küldött szakképzett asztalosnak, majd később a nagykereskedelmi vállalattól érkezett szakembernek sem engedelmeskedett. Így aztán több mint két hónapon át aludtunk az új rekamié mellett – a földön.

A cikk szerdán jelent meg, s pénteken szélesvállú, hatalmas termetű ismeretlen férfi csöngetett ajtónkon.

– Itt van az a makacs rekamié? – kérdezte, s én gyorsan betessékeltem, miközben elégedetten elmélkedtem a nyomtatott szó hatalmáról: íme, szerdán megjelenik a bírálat, s péntekre már intézkedtek is az illetékesek.

A vállas idegen ezalatt szemügyre vette a renitens bútordarabot, majd középen megragadta a párnázatát, kétszer jól megrázta az egész alkotmányt, s felhajtotta az ülőrészt. Ebben a pillanatban kattanás hallatszott, s mi visszafojtott lélegzettel, ámulva láttuk, hogy a két hónapja meg sem moccanó, csökönyös rekamié váratlanul engedelmeskedik: méltóságteljesen kinyílik. A termetes ismeretlen diadalmasan körülnézett, a kis családunkból alakult nézőközönség pedig vastapsban tört ki.

– Most még ezt is legyen szíves megjavítani – mondtam tiszteletteljesen a bűvös erejű férfiúnak, aki egyetlen hanyag mozdulattal sikert aratott ott, ahol két szakavatott mester órákig hiába próbálkozott – és az ülőpárnára mutattam, amelyen az első négyszeri ráülés után több centi mély horpadás keletkezett.

A Herkules jóindulatúan vállonveregetett:

– Azt nem tudom megjavítani – mondta. – Nyilván selejtes a rekamié. Ki kell cseréltetni.

– És mikor cserélik ki? – érdeklődtem izgatottan.

– Fogalmam sincs – mondta ő hűvös nyugalommal.

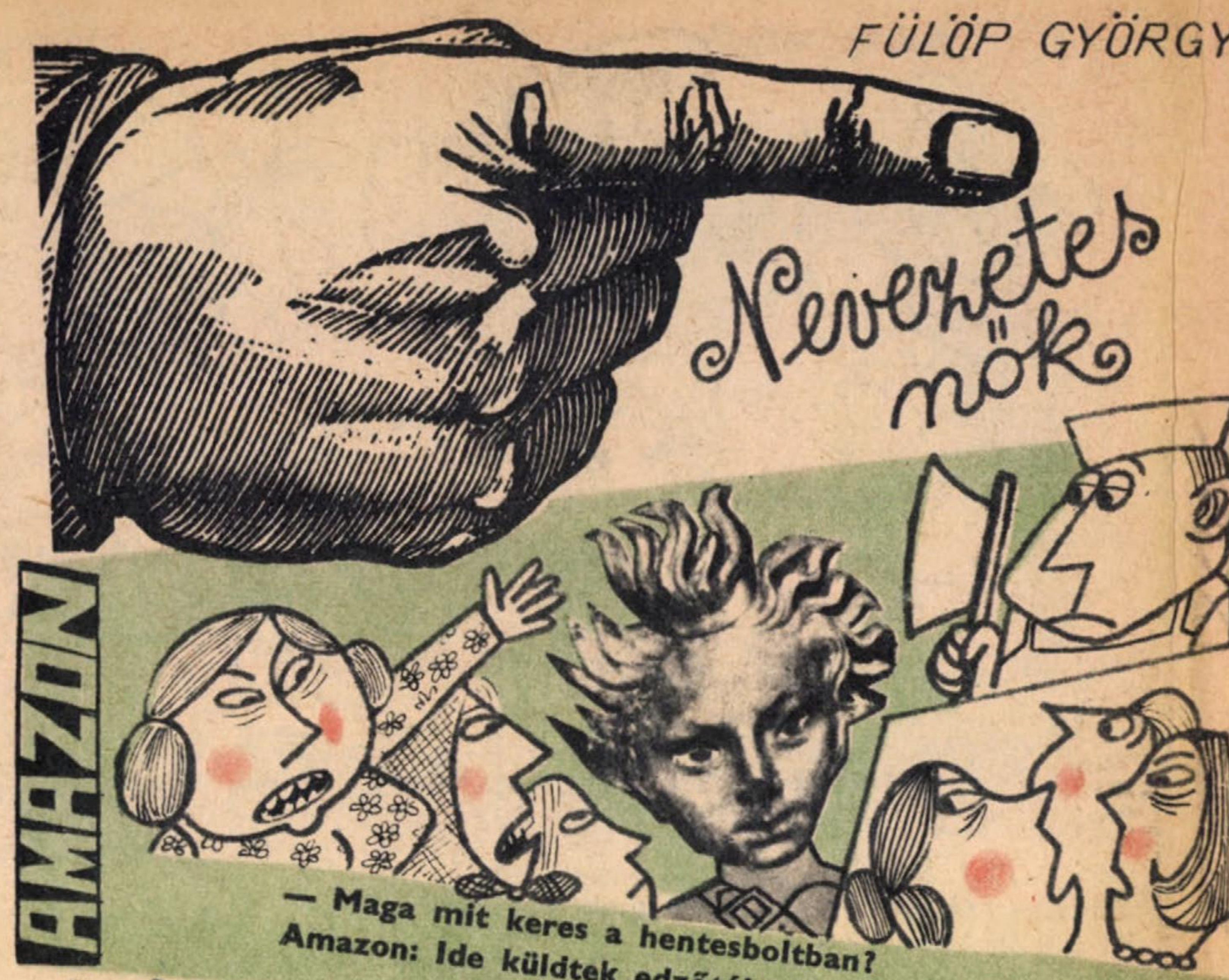
– Hogyhogy fogalma sincs?! Hát nem azért küldte önt ide a Bútorértékesítő Vállalat, hogy végérvényesen orvosolja jogos panaszom? – próbáltam határozottan fellépni.

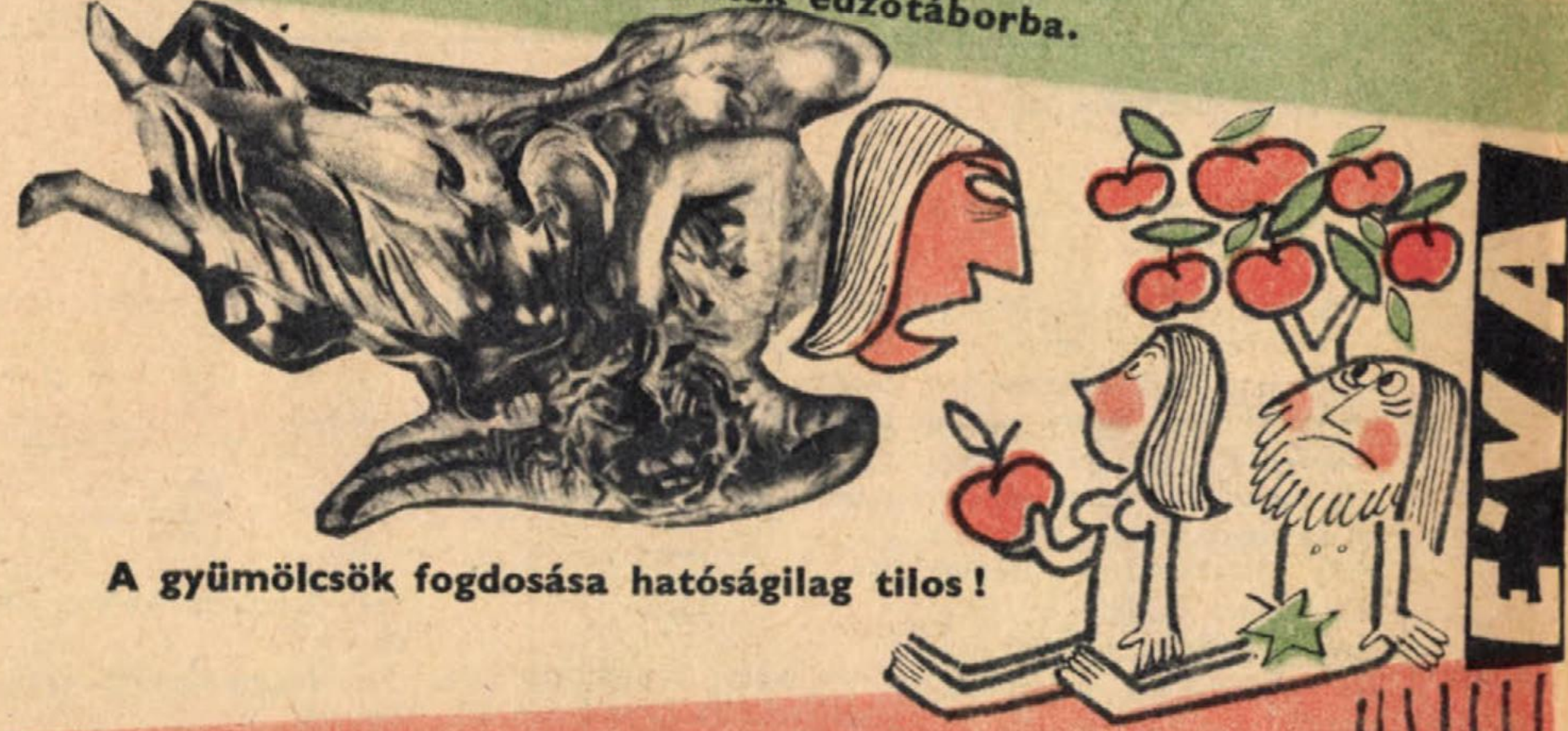
– A Bútorértékesítő? – mosolygott a szélesvállú. – Engem?! ... Kérem, én a Boy-szolgálatnál dolgozom. Minden létező rekamié-típust szállítottam már. Olvastam a maguk esetét. Megtudakoltam a címet, s mivel ma éppen szabadnapos vagyok, eljöttem megmutatni, hogyan működik ez a rekamié. Máskor egyébként, ha ilyen problémájuk van, csak forduljanak bizalommal a boyokhoz ... – S ezzel, mielőtt köszönetet mormolhattam volna, el is távozott.

Azóta a kinyitott rekamién elmélkedhetem egynémely szakemberek szakértelmén.

(zs—n)

FÜLÖP GYÖRGY:

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

TARTÓS ÖRÖM

A magyar ipar elkészítette a Palatinus nevű szintétikus fürdőruhát, aztán a következő levelet mellékelte hozzá:

„Kedves Fogyasztó! Örömet kívántunk szerezni Önnek az első szintétikus fürdőruhával ..."

Meghatottan olvastam e sorokat ... Igazán kedves a magyar ipartól, hogy gondol ránk és örömet akar szerezni nekünk ... Jólesik ez a figyelmesség, ez a szeretet ... Az élet úgyis nehéz, és olyan ritkán van alkalmunk örülni ... Pláne tartósan! ...

A mosási utasítás azonban megzavart egy kicsit, mert azt olvastam benne: miután 50 Celsius fokot meg nem haladó vízben, szappannal vagy mosóporral kimossuk a fürdőruhát, alapos öblítés után, függesztve, (csepegtetve) *közvetlen napfénytől mentes helyen,* szobahőmérsékleten szárítsuk.

Ezt nem értem, morogtam értetlenül, hogy-hogy napfénytől mentes helyen és szobahőmérsékleten? Hát milyen fürdőruha ez? Utálja a napot és csak árnyékos helyen szeret száradni? Mi lesz, ha a Kedves Fogyasztó arra vetemedik, hogy kimegy a strandra? Ott is süt a nap! Hogy fogja megszárítani a fürdőruháját, ha véletlenül nincs kéznél se árnyék, se szobahőmérséklet? Az lenne a helyes, ha minden egyes fürdőancughoz adnának egy napernyőt, vagy egy összecsukható, terebélyes akácfát, amely alá odabújhatnának száradni ... Azt mégsem kívánhatják a Kedves Fogyasztótól, hogy minden egyes fürdőzés után hazarohanjon szobahőmérsékletre, s aztán vissza a strandra ... Nagyon strapás lenne ...

Most már dühös vagyok ... Igen, dühös vagyok ... Nekem azt mondták, hogy tartós örömöm lesz, és most tessék!

De nem! Én juszt is boldog vagyok és csak azért is tartósan örülök a szintétikus Palatinus fürdőruhának ... Mert képzeld el, Kedves Fogyasztó, mi lenne akkor, ha a magyar ipar, tegyük fel, olyan fürdőruhát gyártana, amely nemcsak a napot, de a vizet sem szeretné, és csak szekrényben lehetne tartani ... Most ülhetnél a levegőtlen szekrényben, sötétben, fürdőruhában, talpig naftalinban ...

(m.)

MINDENFÉLE

Az idegesség is ragályos, csak nem baktériumok, hanem emberek terjesztik.

Amikor az ősember már nem bízott magában, szerszámokat kezdett készíteni.

Az élet célja az, amit kedvvel csinálunk.

Mondj valakiről jót, s meglátod, milyen hitetlenek az emberek!

Az állatvilág és a gépek között az ember a hiányzó láncszem.

Természetünk vidámságra hajló. Néha a felebarátainkat ért legkisebb bántalom is felvidít minket.

F. L.

SŁAWOMIR MROŻEK:

A „KUPICA" szövetkezet

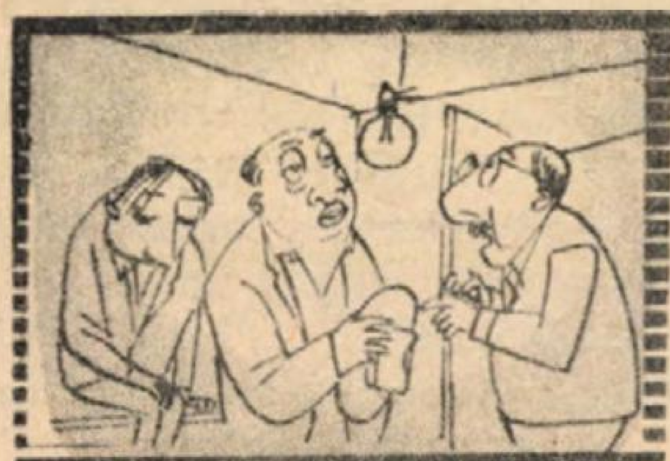
Az igazgató fölvette a telefonkagylót. – Halló... igen... igen... Győztesek utcája? Igenis, fölvettem. Mindjárt elküldöm az ügyeletest.

Letette a kagylót.

– Láthatja – szólt –, nem panaszkodhatunk ügyfélhiányra. Ki kell mennem egy pillanatra a személyzethez. Elkísérhet, ha kedve tartja.

A „Kupica" szövetkezet irodája egy hajdani magánlakásban volt, amit nemrég alakítottak át e célra. Az erkélyes homlokzati szoba volt az igazgatóé. Kimentünk a folyosóra, s onnan a következő helyiségbe. Ez nagyobbfajta fürdőszoba lehetett, de felszereléséből csak a kád maradt meg; az autogejzert eltávolították, a falban vörös mélyedés tátongott a kitépett csövek helyén. A csempés falak mentén, egy villanykörte sárgás fényében, piszkosruhás, fakó férfiak ültek vagy feküdtek a padokon. Legtöbbjük aludt, csak néhányan fogyasztották éppen uborkából és céklalevesből álló tízóraijukat.

– Ki a következő? – kiáltott be az igazgató, megállva az ajtóban.

Egy középkorú, erősen kopaszodó, dagadt szemhéjú ember állt fel a padról.

– Mi a cím, főnök? – kérdezte rekedten.

– Győztesek 3. Üzenet a boltban.

– Rendben – dörmögte a dagadtszemű, s begombolkozott.

Visszatértünk a titkárságra. A falon a Mickiewicz-év plakátja függött.

– Szervezési elveink igen egyszerűek – magyarázta a házigazda. – A szerény díjazás, amit ügyfeleinktől kérünk, csupán a kezelési költségeket, a telefont, a lakbért és az igazgatóság, a könyvelő és a takarítónő fizetését fedezi. A többit az Iskolaépítési Alapra utaljuk át.

– És a dolgozók?

– Az attól függ. Amatőrdolgozók képezik a törzsgárdát, akiket az ügyeletes szobában látott. Ez a mentőkészültség, mely éjjel-nappal szünet nélkül üzemben van. Természetbeni ellenszolgáltatás alapján dolgoznak, vagyis egyszerűen csak a közvetítés fejében. Ám vannak ezen kívül speciális, szakképzett kádereink is.

– Hogy került sor a Szövetkezet létrehozására?

– Ó, kérem! Hányan vannak, akik egy adott pillanatban társaságot kívánnak. Mindegyikünk ismeri saját tapasztalatából azokat a pillanatokat, amikor szívesen inna egyet, de nincs kivel. Együtt iddogál a barátjával, aztán a barátjának el kell utaznia; kikíséri a pályaudvarra, majd hazatér – és aztán? Rettentő magány várja. Vagy épp szabadnapos, délelőtt van, ismerősei mind munkában, a kocsmák még üresek. Mi a sorsa? Magányosság. Vagy éjnek évadján emészti a gond, mindenki alszik, vett egy féllitert, s ott ül az üres asztalnál. Akár így, akár úgy – csak néhányat soroltam föl ama helyzetek végtelen sorából, amikor ránehezedhet az emberre, az ital barátai számára oly elviselhetetlen magány. Ezért a mi szövetkezetünknek épp az az érdeme, hogy egyszerű és célravezető kiutat ajánlunk. Nincs többé félelem az elhagyatottságtól, nincs többé lázas, fáradságos keresés: hol akad egy ismerős, aki épp most leülhet velünk inni, s kedve is van rá. Egyszerűen tárcsázzuk a megfelelő telefonszámot s megadjuk a címet. Nyomban megjelenik mentő-készültségünk egyik tagja, egy odaadó, szolgálatkész, szívélyes, együttérző cimbora, aki szívesen elbeszélget bármiről, maga is kiönti szívét, és soha semmire nem mond nemet. A készültség olyan szakemberekből áll, akik ugyancsak szeretnének egy adott pillanatban inni, de nincs miből. Mi csupán a kulcsot adjuk a kölcsönös megértéshez. A mi érdemünk, hogy egymásra találnak azok, akik akarnak és van is nekik miből, meg azok, akiknek nincs miből, de ugyancsak akarnak. Ha mi nem lennénk, ezek az emberek közömbösen, sóváran és szomorúan mennének el egymás mellett az utcán, a megértés lehetősége nélkül, mint távoli tejutak hideg fényű csillagai.

– Szóval humanizmus.

– Igen, de nemcsak az. Bizonyos gazdasági szerepünk is van, hozzájárulunk a szeszesital-kereskedelem forgalmának növekedéséhez. Gondolja csak el, hány liter pálinkát nem innának meg, ha mi nem volnánk. Hisz köztudomású, hogy ökör iszik magában.

E pillanatban hangosan becsapódott a külső ajtó, s egy fátyolos férfihang rázendített a folyosón: „Ne jöjj az erdőbe, Maris".

– Bocsásson meg – szólt az igazgató –, egyik ügyeletesünk tért vissza a kiszállásból. Át kell vennem a jelentést.

A „Kupica" szövetkezet egyik amatőr dolgozóját hozták be a szobába. Az igazgató gyakorlott mozdulattal zúdított a nyakába egy vödör vizet.

– Hősök fasora 12. – jelentette az érkezett. – Hígított export-vodka. Felesége elhagyta, nehéz gyermekkora volt, negyvennyolcban tüdőgyulladáson esett át. Hopp! Azt mondja, hogy a világ szép, csak az emberek rosszak.

– Íme – fordult hozzám az igazgató ismét, mikor a kimerült dolgozó a „Rajna kék vizét" danolva áttámolygott az ügyeletesi szobába, s kettesben maradtunk. – Megint megmentettünk egy embert a magányosságtól.

– Az előbb valamiféle képzett szakemberekről is beszélt?

– Igen. Akadnak válogatósabb ügyfeleink is. Egyesek például lírai hangulatot keresnek. Az ilyenekhez italos költőket küldök. Telefonált például egy professzor, a maya-kultúra szakértője; nem küldhettem hozzá akárkit! Mások vallási vitát szeretnek folytatni egy kupica mellett. Van erre a célra egy félbemaradt papom, a szemináriumból lépett ki. Egyszóval – állandó kapcsolatban vagyunk olyan specialistákkal, akik megbízásból dolgoznak számunkra.

Az íróasztalon megszólalt a telefon. Az igazgató fölkapta a kagylót.

– Halló, itt „Kupica" szövetkezet. Tessék?

A beszélgetés során arca egyre gondterheltebb kifejezést öltött. Végül eltakarta kezével a hallgatót s odasúgta nekem:

– A Mindenszentek teréről jelentkezik egy ügyfél. Ivópartnert keres, de olyat, akivel a szocialista erkölcsiség fejlődési perspektíváiról beszélgethet. Honnan kerítsek ilyen szakembert?

– És milyen itókája van? – kérdeztem.

– Egy pillanat – szólt az igazgató a kagylóba –, lenne szíves tájékoztatni, hogy miféle ital áll rendelkezésére?

Mikor elhangzott a válasz, ismét eltakarta a kagylót s közölte:

– Tojáslikőr és „Cherry Cordial".

– Megyek én! – javasoltam.

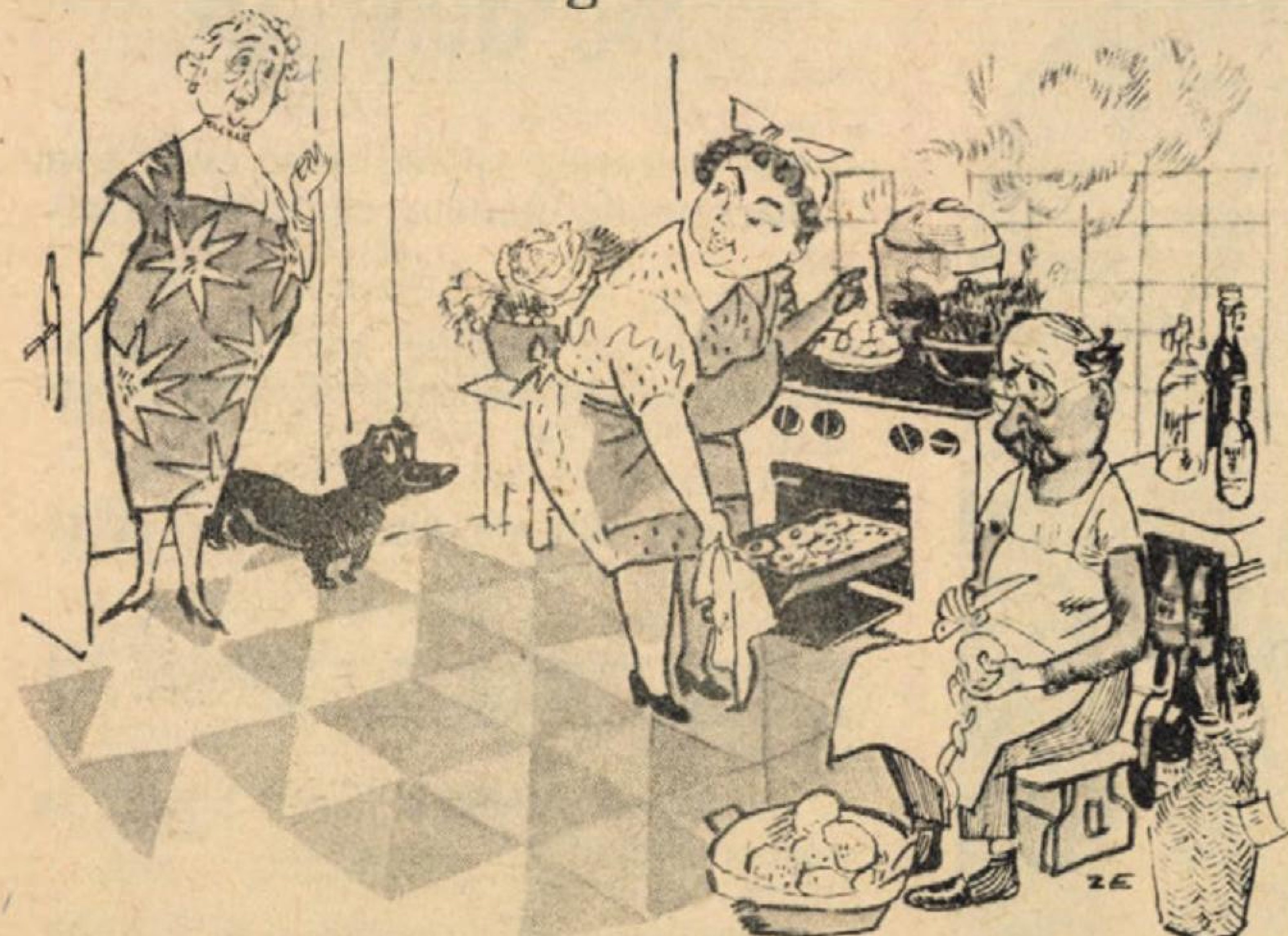
– Nagyszerű! – vidult fel az igazgató. – Épp van egy üres státuszom!

S a kagylóba:

– Felvettem.

Lengyelből fordította: Kerényi Grácia

Boldog szülők

– Mi ez a nagy sütés-főzés?
– A lányunkat várjuk, most hozza el bemutatni a férjét...

*SZAMUIL MARSAK**

A répa meséje

(Ezúttal felnőttek számára)

Öregapó kint lakott a faluszélen.
Egyszer répát ültetett a kiskertjében.
Megkapálta, öntözte is néha, néha
s csodálatos nagyra nőtt az egyik répa.
Ősszel aztán nekifogott, húzta, húzta,
erőlködött, de bíz csak a zöldjét nyúzta.
Szegény alig bírta már a kezét, ezért
hivatalos helyhez fordult segítségért.
Ilyen csodanagy répához úgysem ért ő,
ott fent pedig tucatjával van szakértő.

Kapott is az öreg postafordultával
kérdőívet s nyomtatványt egy garmadával.
Adatokat kértek, három napon belül:
Mennyi levél van a répán körülbelül?
Nincs-e répabetegségnek nyoma rajta?
Milyen súlyú, milyen színű, milyen fajta?
Fizetett-e répaadót, mennyit, mikor?
Takarmány lesz a répából avagy cukor?
A sok választ szegény öreg írta, írta,
jobb kezét a körmöléstől alig bírta.
Körmölt, körmölt, majd megszakadt,
s minden, ahogy volt, úgy maradt!

Jöttek újabb kérdőívek egyre másra,
megkérdezték, van-e földje, rétje, háza?
Mennyi volt a környék évi csapadéka?
Zsíros avagy sovány földön nőtt a répa?
Nem rágta-e levelét a nyúl vagy mókus?
Látta-e az illetékes agronómus?
Írt az öreg, majd megszakadt,
az idő meg egyre szaladt.
Fentről meg csak küldözték a papírokat,
és a répa .. még most is a földben rohad!

(Fordította: Gerényi Tibor)

* Megemlékezésül a most elhunyt Lenin-díjas íróra és költőre.

Egy kis kiküldetés

— Mázlista! Tárgyalni volt a városban...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

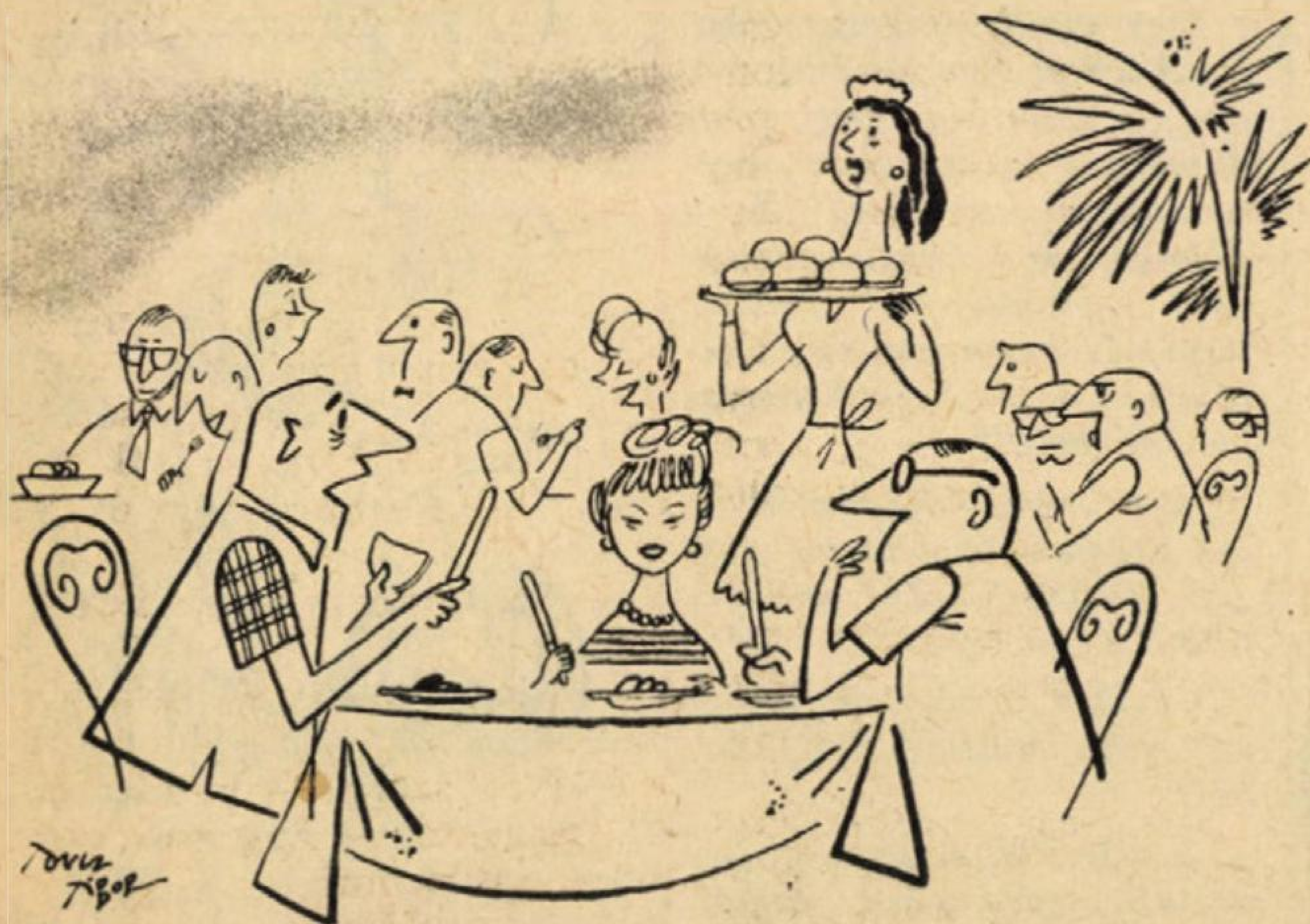
A „Premier" című cikkükben említett panaszt kivizsgáltuk és rögtön intézkedtünk, hogy a székesfehérvári üzemegységünk megkapja a javításhoz szükséges eszközöket. Azokat a dolgozóinkat pedig, akik ilyen lelkiismeretlenül elutasították a bajbajutott orvost, megfelelő kioktatásban részesítettük.

Autószerviz V.
Kecskeméti József ig.

„Mesék a szemüvegről" című bírálatukra közöljük: az 5. sz. boltunk valóban helytelenül járt el, amikor a meglehetősen vastag és súlyos hályog-kombinált üveg mellé nem azonos vastagságú súlyüveget helyezett a keretbe. A bolt dolgozóit írásbeli figyelmeztetésben részesítettük.

OFOTÉRT V.
V., Guszev u. 14.

Témák az üdülőben

— Most döntsük el, hogy miről beszélgessünk: a reggeliről, az ebédről, vagy a vacsoráról...

Részleges leszerelés

— Javaslom, hogy évente egy centit mindenki vágjon le a husángjából! ...

A dél-vietnami dzsungelben

Toncz Tibor rajza

Johnson: Így ni ... A parazsat piszkálni kell ...

SZEGÉNY ORVOSOK!

A londoni „Daily Mirror" egyik cikkírója keserűen állapítja meg, hogy még nem találkozott belgyógyásszal, aki vizsgálat után őszintén ezt mondta volna: „Fene tudja, mi baja lehet magának!"

Ezzel szemben háromféleképpen rejti el zavarát; 1. Nem mond semmit sem, 2. Titokzatosan néz, 3. Azt mondja; „Hm!"

Ha konkrét akar lenni, három változat áll rendelkezésére;

1. Idegektől van, 2. Allergia, 3. Frontátvonulás.

Ha minden kötél szakad, még mindig itt vannak a vírusok!

Dicséret?

Vasvári Anna rajza

— Milyen színesek az új hetilapok ...

Kedves Ludas!

Ebben az esztendőben két helyen voltam érettségi elnök. Mondhatom: örültem, hogy ebben a minőségemben néztem át a diákok magyar írásbeli dolgozatait s nem nekem kellett vizsgáznom. Nem vagyok biztos abban, hogy zárthelyi munka keretében sikerült volna kielégítő dolgozatot írnom! A tétel ugyanis így hangzott: „A kétely, a tudás és a tettvágy Shakespeare Hamletjében és Madách Ember tragédiájában."

Ezt a központi tételt nyilvánvalóan az a véletlen sugallta, hogy ebben az évben emlékezünk meg Shakespeare születésének négyszázadik, Madách halálának századik évfordulójáról. Nos, a fent ismertetett tétel alkalmas lehet középiskolai tanulmányi versenyre, vagy doktori értekezésre, de semmiképpen sem alkalmas arra, hogy közepes képességű gimnazisták dolgozatának tárgyául szolgáljon. Ezt a tételt öt óra alatt jól feldolgozni igen nehéz feladat, mert a két mű alapos ismeretén kívül, esztétikai, sőt, filozófiai ismereteket is megkíván. Ám a diákok Shakespeare és Madách halhatatlan műveivel csak a második és harmadik osztályban foglalkoztak, heti 2—3 órában, s tanulmányaik akkor is csak tartalmi ismeretekre szorítkoztak. Nem csoda, hogy ezzel a tétellel sehogysem boldogultak. Íme, néhány idézet a szenvedő ifjak dolgozataiból:

„Közben Claudius barátja elcsábítja Offéliát, Hamlet szerelmét. Hamlet párbajban akar bosszút állani a csábítón, akivel egy gödörben végez."

„A hajón a király küldöttjei elfogatják Hamlettet, a király meghal, Hamlet öngyilkos lesz, a királynő kiissza a méregpoharat."

Egy másik dolgozat Kepler-Ádámot elvezeti Párizsba, ahol „Ádám Luciferrel a tudományos szocializmus megteremtésén fáradozik." Ez a dolgozat az Úr szavaival ekként fejeződik be: „Ember küzdj és bízva bízzál, és teremtsd meg a tudományos szocializmust!"

Egy leány dolgozatából: „A drámaköltő Ádámot elvezeti külföldre, ahol mindent láthat és élvezhet."

Végül a legbájosabb idézet az egyik érettségi dolgozatból:

„Lucifertől Ádám egy kis háztáji gazdaságot kapott, amelyen kedve szerint dolgozhatott."

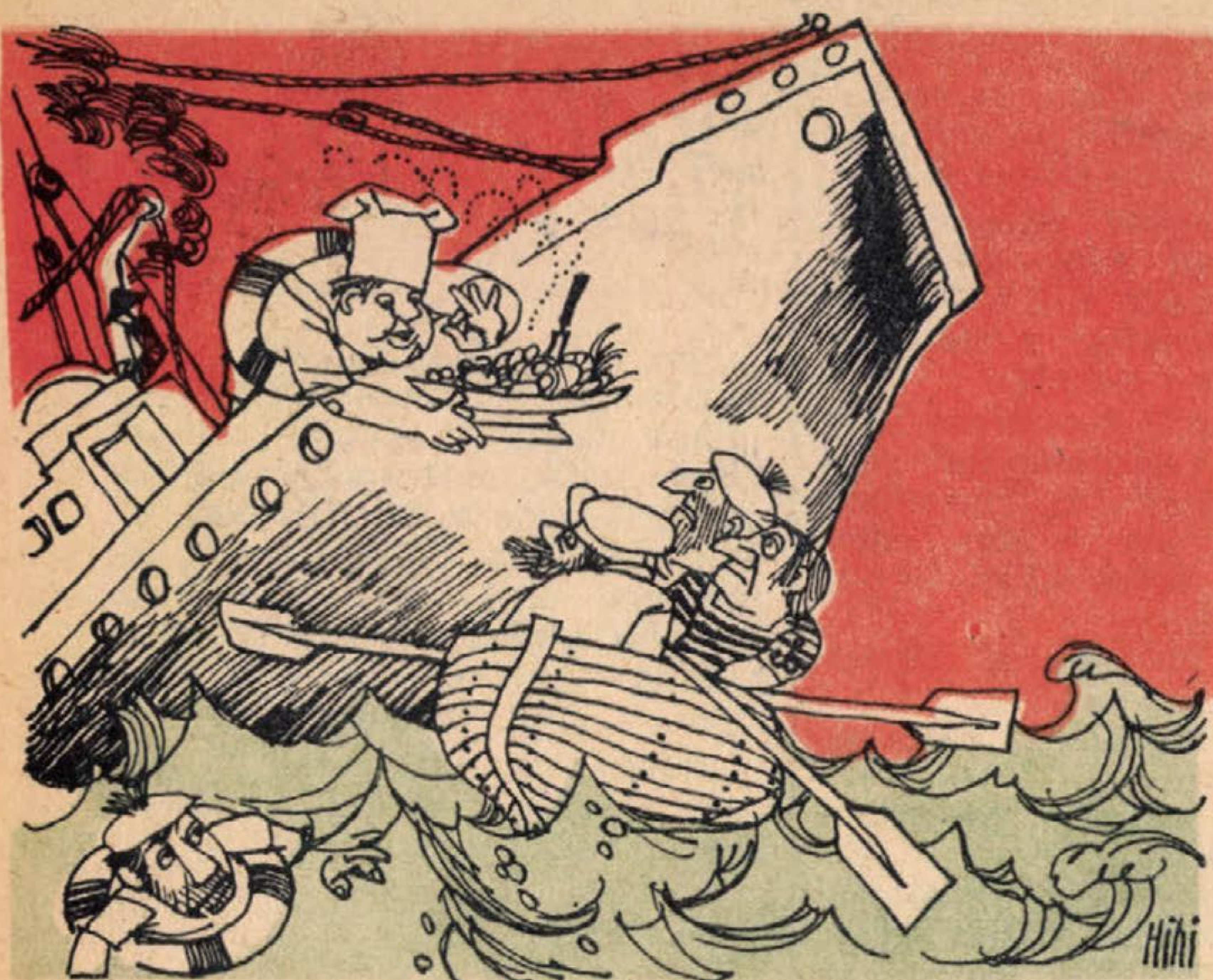
**Üdvözlettel
egy érettségi elnök**

E heti hirdetéseink

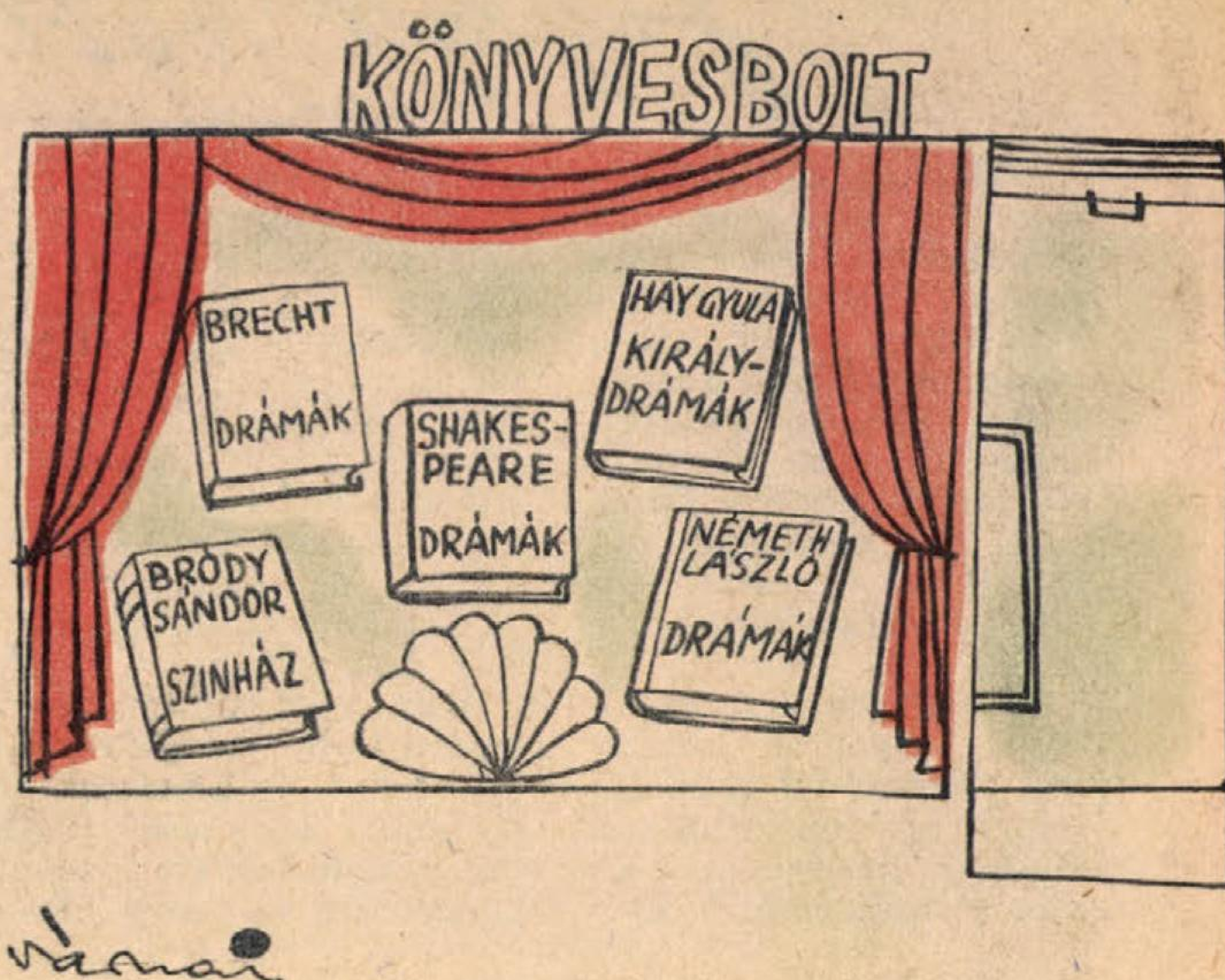

Hivatástudat

– Komolyan mondom, ilyent még nem ettetek! . . .

Stílszerű kirakat

BALATONI LEGENDÁK

Tévedések elkerülése végett előrebocsátom: nem a kecskekörmök közismert történetével kívánok foglalkozni, s az sem célom, hogy teszem azt, Csobánc festői váráról regéljek. Néhány ízig-vérig modern történetet szeretnék elmesélni, amelyeket, mint lelkes amatőr néprajzkutató, gyűjtöttem balatoni üdülésem alkalmával, s amelyek — legalábbis szerény megítélésem szerint — erősen a legendák határait súrolják.

Itt van például egy magántisztviselő esete, aki apai örökségéből vett egy kis telket Balaton-Hogyishívjákon pár évvel ezelőtt. Arra azonban már nem maradt pénze szegénynek, hogy építsen is a 18 négyszögölre.

Nos, néhány esztendeje ez a derék ember, minden áldott vasárnap leutazik Balaton-Hogyishívjákra, az aktatáskájában két zsíros kenyérrel és egy téglával, amelyet valamelyik kevéssé éber fővárosi építkezésnél tesz magáévá.

Ma már egész jól kivehetők a magántisztviselő tipp-topp kis nyaralójának körvonalai . . .

Vagy nézzünk egy másik példát: egy kupéban utaztam Z. Ferenc és F. Zoltán nyugdíjasokkal. Még az indulás előtt. Z. Ferenc ártatlanul megszólalt:

— Nem volna kedve valakinek megkísérelni velem egy parti sakkot? — s azzal előszedett egy takaros kis útikészletet.

— Kipróbálhatjuk a dolgot, persze, csak puszta szórakozásból — jelentkezett F. Zoltán mohón.

Fél szemmel odafigyeltem. Az elfogadott királycsel egyik érdekes változatát játszották. Azt, amelyiket boldogult Maróczy nagymester is oly szívesen alkalmazott Csigorin ellen az 1904-es montecarlói versenyen.

Mivel véletlenül egyazon üdülőbe kerültünk mindhárman, módomban állt személyesen meggyőződni arról, hogy a sakkpartnerek

a nyaralás egész ideje alatt csupán lefeküdni keltek fel a tábla mellől. (Az ennivalót ugyanis tálcán odavitte nekik a megértő környezet.)

Visszafelé a vonaton már a végjátéknál tartottak. Kelenföld után F. Zoltán borítékolta a függő lépést remis esélyekkel . . .

De az eddig ismertetett legendák méltán elbújhatnak Emil barátomnak, szinte a görög mitológiába illő története mellett:

Emil azzal a szilárd elhatározással jött le Balaton-Izére, ahová beutalták, hogy megismerkedik egy jóképű nővel, ha törik, ha szakad, mert egész télen azt hallotta a kollégáitól, hogy a magyar tenger partját ellepik a gazdátlan sex-bombák.

Rögtön az első délelőtt merészen megszólított egy bikinis nimfát a mólón, mire kapott egy akkora pofont az épp odaérkező udvarlójától, hogy az eget is elektromos gitárnak nézte. S ez így ment nap mint nap. Ha Emil valakivel kikezdett, az vagy foglalt volt, vagy férfigyűlölő. Hiába mutatkozott be a hölgyeknek úgy, hogy: „X. Y. nőgyógyász és filmrendező", az sem sokat segített. Kiadhatta magát külföldinek is, fütyültek rá.

A második héten feladta a reménytelen küzdelmet. Kivett egy szobát méregdrágán a faluban, és táviratozott a feleségének:

„Szerelmem, azonnal gyere le a gyerekkel. Nem bírom ki nélkületek!

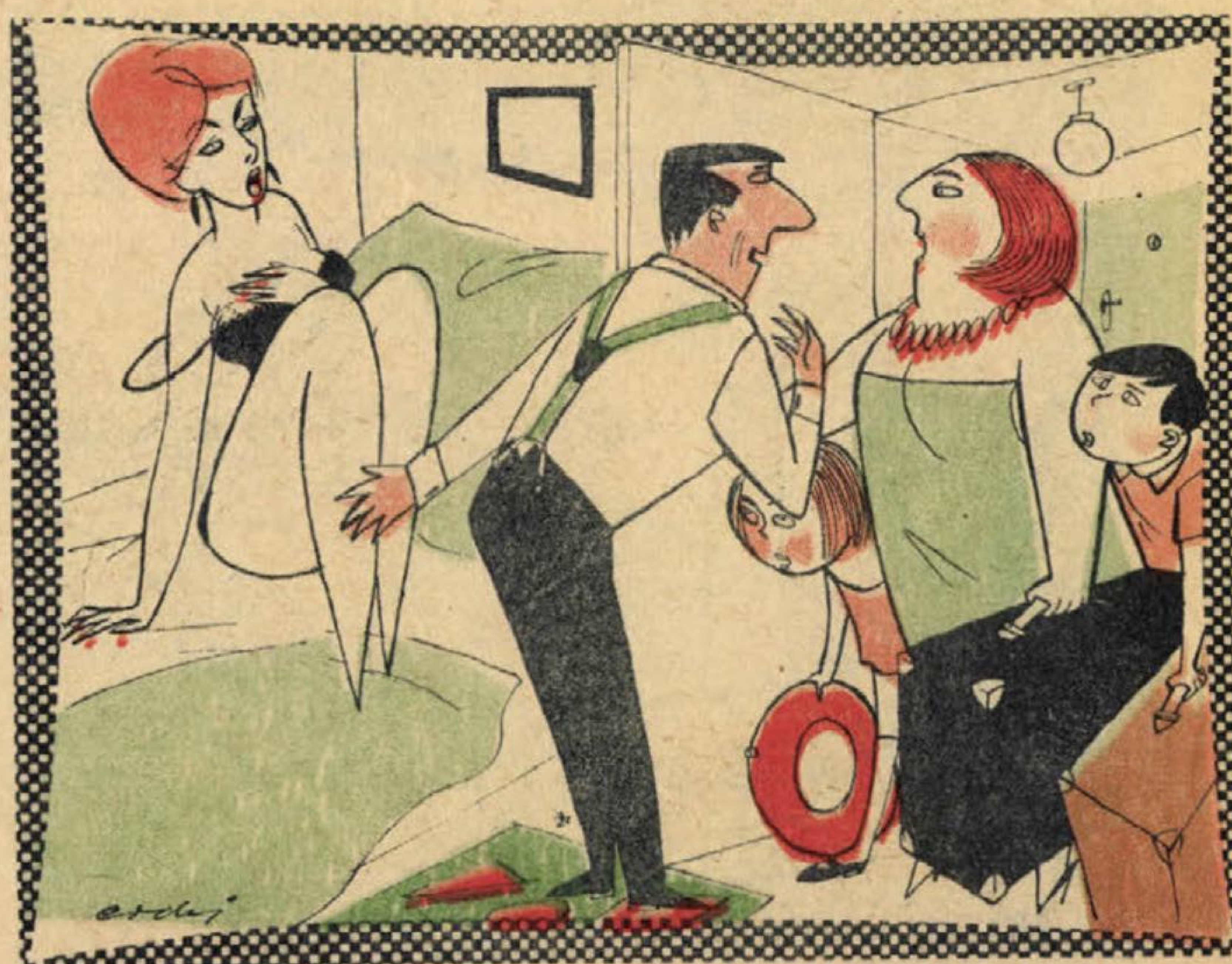
Apu."

Amikor kilépett a postáról, karcsú, puha valami ugrott a nyakába. A 18 éves Csini Gizike volt a könyvelésből:

— Jé, Emil! Hát maga is itt van?! Végre egy ismerős! Apropo, nincs kedve holnap este moziba jönni velem?

Dalmáth Ferenc

Vége a nyaralásnak

– Csakhogy megjöttetek, fiacskám! Képzeld, nem tud főzni!

Foglalt ASZTAL

Vasárnap déli zsúfolt ház az osztályonfelüli étteremben. Az ablak mellett csábítóan üres verőfényes asztal, rajta virág és külföldi zászló. Piros alapon fektetett fehér kereszt. Foglalt. Külföldiek részére. Tabu.

— Dán vendégek foglalták le —, jelenti hűvös udvariassággal a főpincér.

Szóval ide nem ülhetünk. Gyakran előfordul ilyesmi az ebédelni vágyó bús magyarokkal. Hogyan lehetne az asztalt visszafoglalni? Tréfásan megcsillantjuk a főpincér előtt a modern hadviselésnek már Montecuccoli által nagyrabecsült fegyverét, némi készpénzt.

— Isten őrizz, hogy elvegyem a dánok asztalát —, mentegetőzik a főúr. — Tetszik tudni, nekünk méltányolni kell az idegenforgalmi szempontokat!

Méltányoltam magam is, de eszembe jutottak azok a daliás idők, amikor a pesti mulatók minden jobb asztalán állandó tábla fityegett: „Foglalt." És mellette a foglaló patinás neve, gróf Zichy, őrgróf Pallavicini, herceg Hohenlohe. Az arisztokraták nem jöttek el, de ha felbukkant egy bőkezű polgári aranyifjú, némi megváltási díjért eltűnt az asztalról az arisztokrata honfoglalás.

Időm volt bőven, elhatároztam: megvárom a dánokat, és a szemükbe nézek. Ismerősök ültek a szomszédban, odatelepedtem hozzájuk, de nem kértem ebédet: az asztalon már nem fért volna el még egy teríték. Főurunkban, úgy látszik, pislákolt valami bűntudatféle, odajött, és még egyszer mentegetőzött:

— Tetszik tudni, a dánok már az ebédet is megrendelték, fogas Orly módra, töltött csirke, vargabéles, satöbbi.

Imponáltak nekem a dánok. Ki tud még satöbbit enni ilyen finom menü után?

Konokul vártam, miközben nem tévesztettem szem elől a dán támaszpontot, a lobogós, virágos asztalt.

Eltelt negyedóra, félóra, a dán csapatok nem vonultak be. Háromnegyed óra múlva, némi éllel érdeklődtem a főúrnál:

— Mi van a dánokkal?

— Késnek, kérem, késnek.

És alibinek megnézte az óráját.

Ekkor már bizonyos volt, hogy valami bűzlik Dániában. Két percenként kérdezősködtem: miért késnek a dánok? Másfél óra múlva a főpincér idegei felmondták a szolgálatot. Leszedte az asztalról a dán zászlót, és sajnálkozva mondta:

— Úgy látszik, történt velük valami. Tessék átülni . . .

Diadalmasan foglaltam helyet. A foglalt asztalból visszafoglalt asztal lett.

— Mit hozzak? — kérdezte a meghunyászkodott főpincér.

Gondosan áttanulmányoztam a kétnyelvű étlapot, majd így szóltam:

— Hozzon egy borjúpörköltet és egy magyar zászlót.

Stella Adorján

PESTI tudósítónktól

Nincs szándékom beleszólni a női fürdőruha legújabb merész változatainak vitájába, amúgyis vannak elegen, akik teljes mellel kiállnak az egyik vagy másik álláspont támogatására. Az ellen azonban tiltakozom, hogy idegen szavakban amúgyis gazdag nyelvünkbe olyan torz szavakat csempésszenek bele, mint „toples" és „monokini".

Ajánlok egy régi bevált magyar szót a felsőrész nélküli fürdőruha megjelölésére: úszónadrág!

*

Nem minden gyerek akar huligán, cowboy vagy zabhegyező lenni. A szomszéd Lacika elmondta, hogy orvos lesz és reméli, hogy megkapja a Nobel-díjat.

— És mit veszel rajta! — kérdeztem.

— Békaember-felszerelést! — válaszolt gyorsan, ami azt bizonyítja, hogy gondosan körvonalazott tervről van szó, nem pillanatnyi szeszélyről. Békaember! Büszke szó ez!

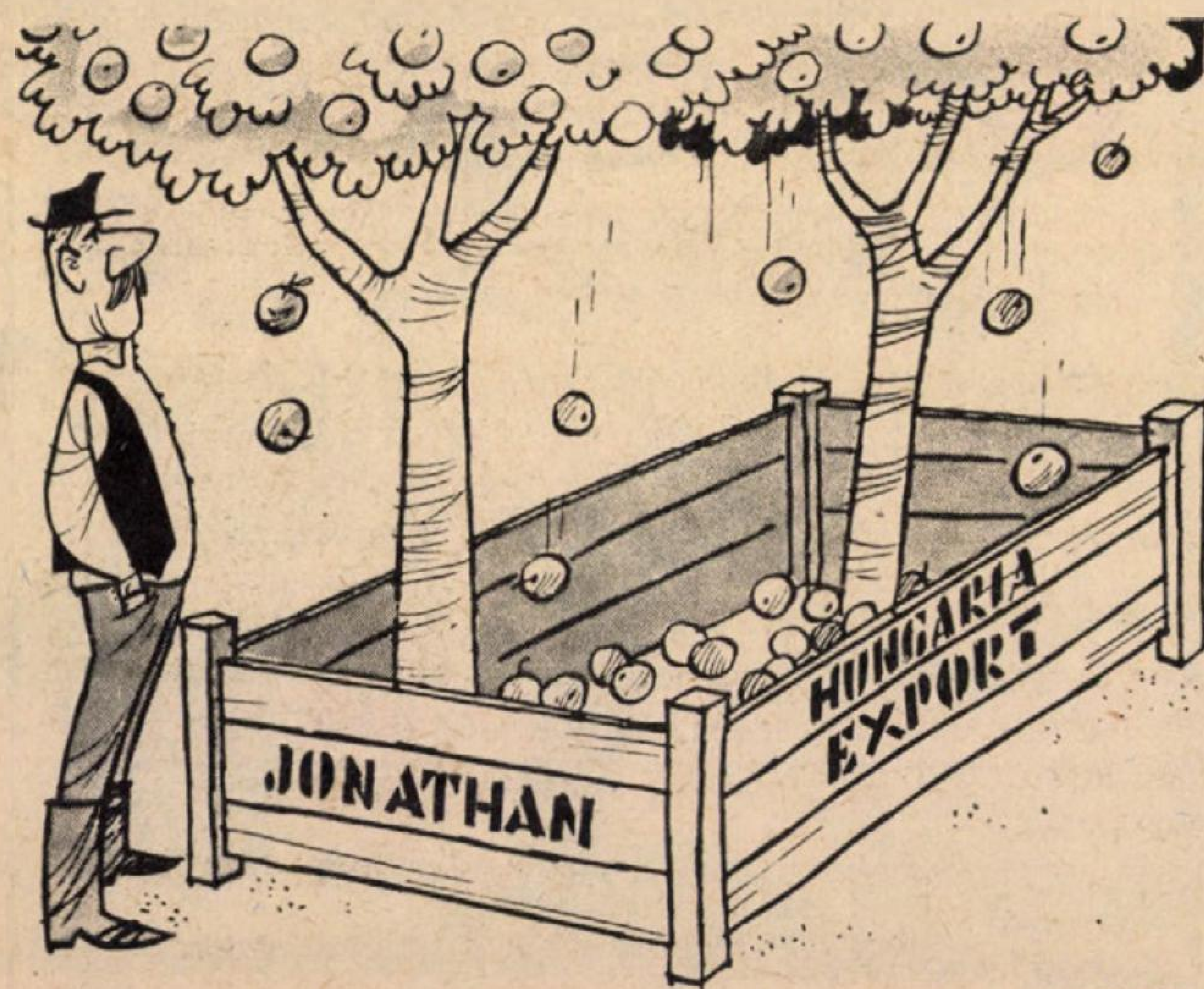
*

Csodálatos a statisztika! Kiszámították, hogy 100 000 Trabantot lehetne venni abból a szeszmennyiségből, amelyet évente megisznak nálunk.

Az az érzésem, hogy százezer Trabant még több balesetet okozna, mint az alkohol. Különösen ha valakinek nemcsak Trabantra van pénze, hanem italra is.

f. l.

Idejében szólunk!

Ez is egy megoldás . . .

A nagy dilemma

Irodalmi ülőkalauz

Eddig csak mérges és vicces kalauzt ismertem, most találkoztam az irodalmi ülőkalauzzal is. A busz zsúfolva volt, és az én kalauzom hiába könyörgött az utasoknak, hogy menjenek előbbre, senki sem mozdult középről, úgyhogy az új felszállók sem tudtak előre jutni. A kalauz sóhajtott, azután lemondó hangon mondta:

— Ember, ha beülsz az ülőkalauz fülkébe, hagyj fel minden reménnyel.

Sötétedett, felkattantotta a kocsi villanyvilágítását, és a Dante-módosítás után most Goethét idézte:

— Több fényt!

Többen mosolyogtak. A következő megállónál legalább húszan ostromolták meg a buszt. A kalauz odakiáltott a felszállókhoz:

— Amíg az ajtó nyitva van, nem indítom a kocsit! Tessék leszállni a lépcsőről!

Persze senki sem szállt le. Erre az ülőkalauz:

— Menni, vagy nem menni, ez itt a kérdés!

Most már benyomultak a lépcsőről is, a kocsi elindult.

Egy idős emberke hiába próbált jegyet váltani, nem tudott odaférkőzni. Az ülőkalauz rászólt:

— Állj elő, vén Márkus!

Ez már túlzás! — gondoltam. Annyira kérkedni akar irodalmi tudásával, hogy letegezi, megsérti az öreget?

Meglepetésemre az utas mosolyogva üdvözölte őt:

— Szervusz, öcsém. Adj egy vonalat.

— Tessék, Márkus bácsi! — nyújtotta a jegyet három utason keresztül a kalauz. Mit csinálnak Feriék?

Márkus bácsi válaszolt valamit, én pedig leszálláshoz készülődtem, de nem előre igyekeztem, hanem a közelebbi felszállóhelyhez. A kalauz dühösen nézett rám, közben az autóbusz a megállóhoz ért, és én már a lépcsőn voltam, amikor hallottam, hogy több utas felnevet. A kalauz feltehetően valami irodalmi idézettel mondta meg rólam a véleményét...

—sti

KERT-MOZI

A kertmozi az nem olyan, mint a többi mozi. A kertmozi az egészen más. A kertmoziban minden érdekesebb, minden izgalmasabb. A kertmozi önálló műfaj.

Mindez hamar kiderül, ha úgy döntünk, hogy ott töltjük az estét. Először is sohasem tudjuk biztosan, hogy lesz-e aznap előadás, vagy pedig elmarad a rossz időre való tekintettel. Mert ott az időjárástól függ az előadás, és mi mindannyian az üzemvezető kezében vagyunk. Ha ő úgy határoz, hogy nem érdemes előadást tartani, mert fáj a dereka, és ez esőt jelent, akkor nem megyünk moziba, akármennyire is szeretnénk látni azt a filmet. Ha úgy határoz, hogy lesz előadás, akkor szépen összeszedjük a kabátokat, pulóvereket, pokrócokat, és mint a felmálházott sivatagi teve, elindulunk oda. Útközben nem a cukorkás boltba térünk be, mint egyébként, sőt még csak nem is amerikai mogyorót veszünk a sarki utcai árustól, hanem vastag, nagyfüstű szivarokat a trafikban, mert ott nemcsak szabad, hanem kell is dohányozni, ha nem akarja az ember agyoncsipkedtetni magát a szúnyogokkal. Amíg odaérünk, izgulunk, hogy kapunk-e még jegyet, mert ott nincs elővétel, csak aznapra adnak jegyet. Igen ám, de ha véletlenül előbb nyitott a pénztár, akkor már nincs jegy, mire odaérünk. S ha mégis van, akkor azt szépen a fogaink közé vesszük, mert a kezünk kell a tolakodáshoz. Ott ugyanis nincsenek számozott helyek és így a helyfoglalás sportszerűen történik a szabadfogású birkózás szabályai szerint. Végeredményben mindenki olyan helyre ül, amilyenre testi ereje képesíti. Ez tulajdonképpen nagyon igazságos dolog, mert az olimpiai dobogó legfelsőbb helyére is a legjobb birkózó kerül. Ha már ül az ember, belekergeti magát a hozott gyapjúholmival és várja a filmet, amit még nem kezdenek, mert nincs elég sötét. Aztán, noha még mindig világos van, elkezdik, és így a híradót nem látja az ember, csak hallja, de az is valami. Száz évvel ezelőtt ettől is hanyatt estek volna az emberek. A híradó után szünet jön. Ilyenkor megbeszéli az ember az előtte és mögötte ülőkkel, hogy merre kell elhajolni ahhoz, hogy mindenki lásson legalább egy csücsköt a vászonból. Mert ott legtöbbször egy síkban vannak az ülőhelyek. Mire ezzel végez az ember, már meg is jelenik elől a vásznon a film, s balra az égen az esőfelhő. Mintha összebeszéltek volna! Ettől izgalmas a legunalmasabb film is! Lesz-e vihar? Nem lesz? Később megindul a szél, amitől enyhén hullámzik a vászon és vele együtt a kép is, és még későbben végre megjön a vihar és ettől örökké izgalmas marad a film, mert a végét sohasem látja többé az ember, csak őszi estéken találgatja a kandallónak dőlve, hogy vajon, abban a bizonyos filmben, amit akkor este látott, illetve nem látott, végül megölik-e a fiút?

Mert a kertmozi, nem olyan mint a többi mozi. A kertmozi az egészen más. A kertmoziban minden érdekesebb, minden izgalmasabb. A kertmozi önálló műfaj.

Gera Mihály

A FOGASKEREKŰ KÖSZÖNTÉSE

A budai fogaskerekű vasút 1874. július 24-én tette meg első útját.

Ki megifjodva vagy kilencven éves,
kit ünnepel a hegy, a vadregényes,
s körülrajong a napfényes derű,
köszöntlek téged, fogaskerekű!

Kit egykor mint a csodát megbámultak,
ki hősiesen élted át a múltat,
mely sokszor zord volt, olykor keserű,
köszöntlek téged, fogaskerekű!

Ki szerelmesek pártfogója voltál,
míg ők vénültek, te fiatalodtál,
mint egy-egy mesterművű hegedű,
köszöntlek téged, fogaskerekű!

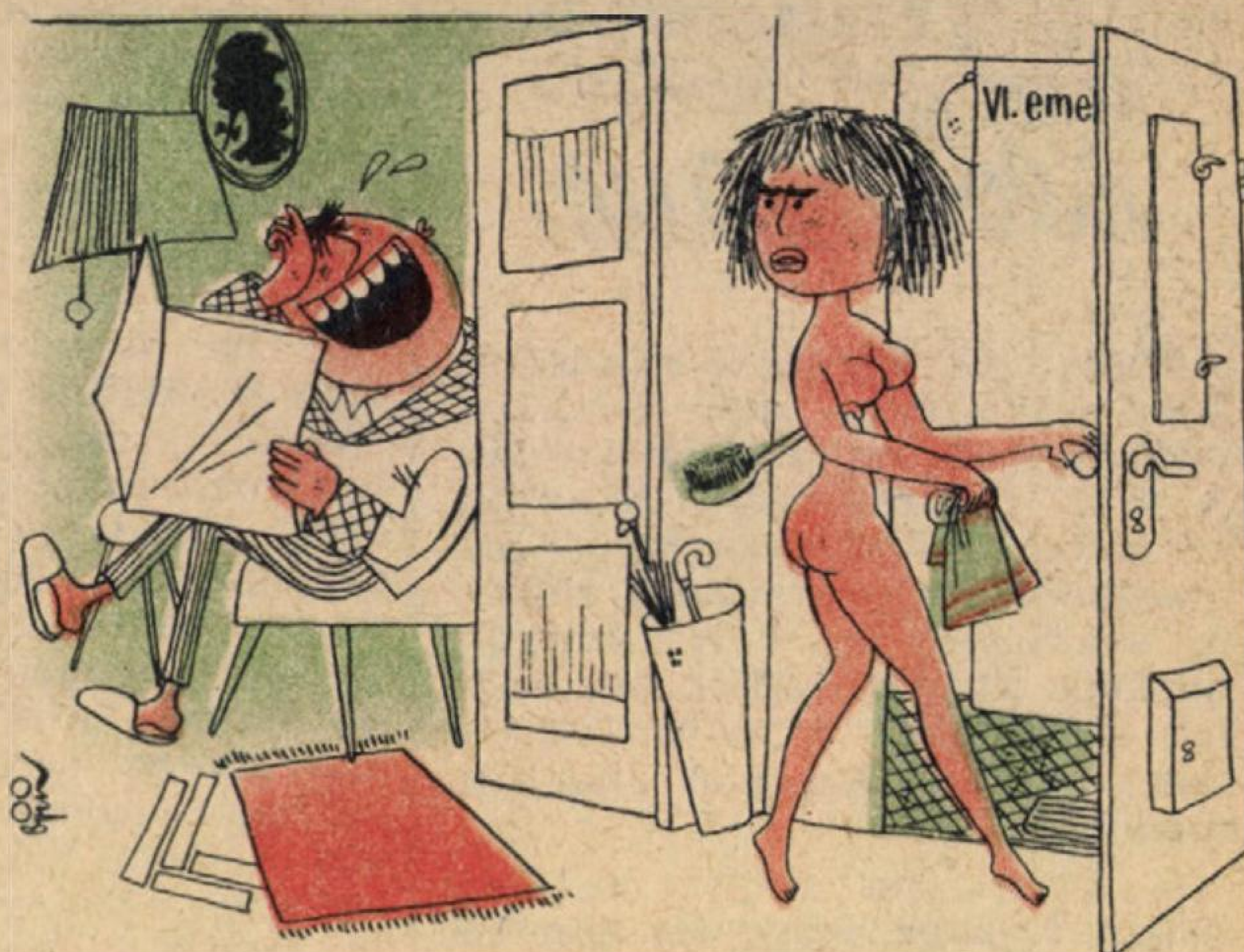
E fog fütyült az idő vasfogára,
nem fogja fogni vasfog rozsdasága,
mert fogas kérdést oldott meg e mű, –
szívből köszöntlek, fogaskerekű!

Lovászy Márton

Éjszakai kerthelyiség

Csőrepedés

– Azt hiszed, fiacskám, hogy az első emeleten lesz víz?...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Kedves Ludas!

Múlt hó, azaz június 26-án, pénteken szerény otthonomban elaludt a villany. Miután viharos idő volt, ez nem is olyan csodálatra méltó dolog, de ami ezután történt, az már igen. Szombaton reggel telefonon értesítettem a XX. ker.-i villanytelepet az esetről. Ezután, mivel még késő délután sem történt intézkedés, személyesen is látogatást tettem a fenti intézménynél. Könnyes szemmel, és fájdalomtól elgyötört arccal előadtam a hibabejelentőnél egy középkorú hölgynek, hogy az egész utcában nem ég a villany.

A középkorú hölgy sziklaszilárdan állta az ostromot, és néha olyan pillantásokat vetett rám, mely felért egy rövid elmeorvosi vizsgálattal.

A végén sajnálatát fejezte ki, közölve, hogy összesen 3, azaz: három szerelőjük van, (az adminisztratív dolgozók számát nem közölte), és így 2—3, sőt lehet, hogy több nap is eltelik, míg a hibát helyrehozzák.

Miután hazaértem, nejem néhány célzást tett a férfiak tohonyaságára, és teljes használhatatlanságára.

Elkeseredésemben kiléptem házunk elé, és jobb külsővel erőteljes rúgást mértem a villanyoszlopra. Váratlanul az utcára fényár zúdult, és néhány házból harsány csatakiáltások, majd fergeteges hurrá hallatszott. Mindenki bekapcsolta a tv-t, élvezte a civilizáció áldását mintegy öt percig. Tudniillik akkor az oszlopban levő laza biztosíték kontaktusa újra megszűnt. Nem részletezem, de 18 órától 22.30-ig mintegy 1500—1600 rúgást mértek a villanypóznára az utca férfi tagjai, akik félóránként váltották egymást.

Féltizenegy óta, egy technikás rúgás eredményeképpen még ma is ég a villany, de a villanyszerelőket még most is várjuk, hiszen ki tudja, melyik percben alszik el újra?

Aggasztónak tartom, hogy egy 100 000 lakosú peremvárosnak csupán három villanyszerelője van, és ha egy enyhe-pajkos szellőtől néhány helyen elalszik a villany, szegény budapesti lakos valahol egy távoli tanyán érzi magát.

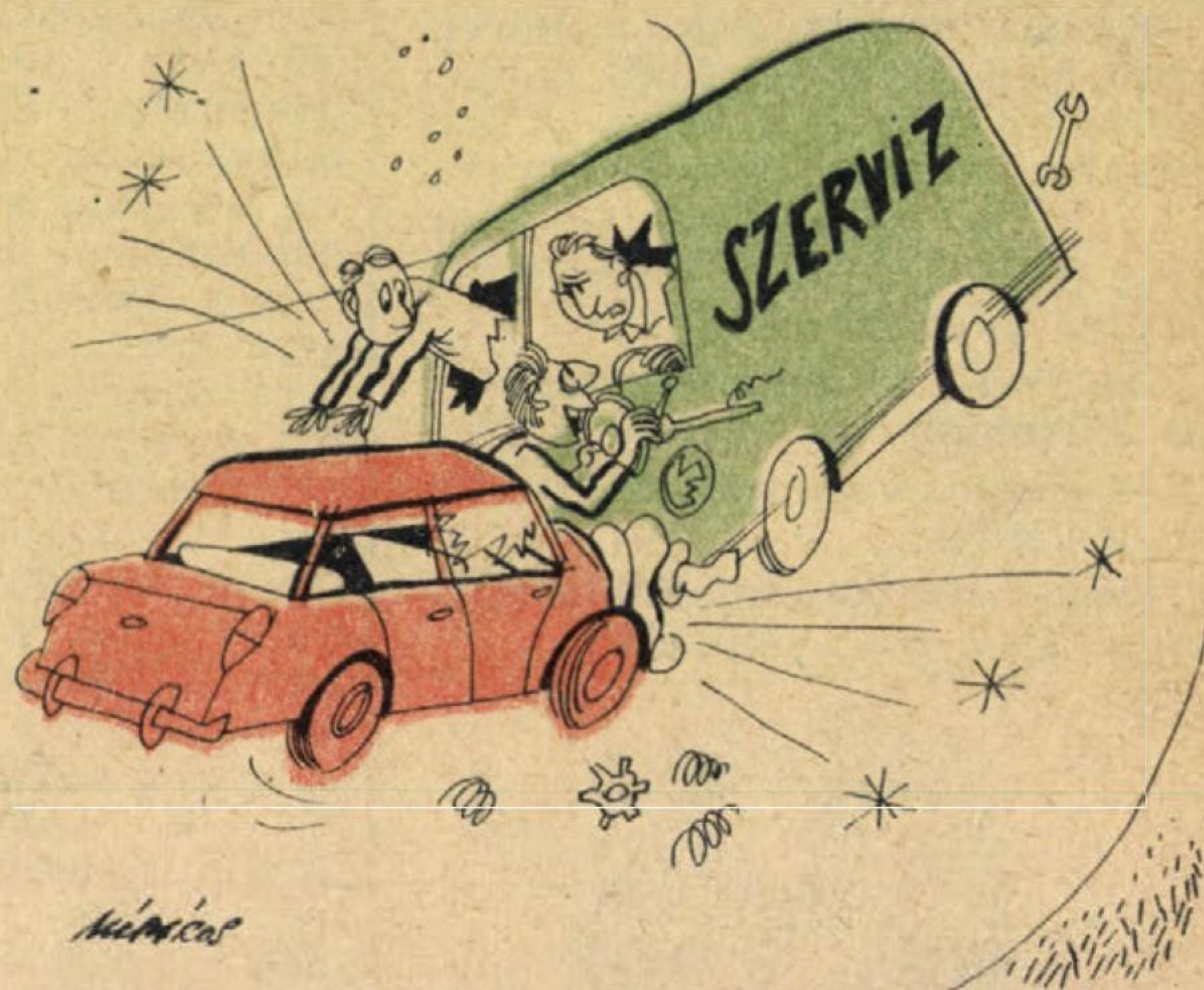
T. Gyula,
XX., Léva u. 8.

Nem közölhető kéziratot küldtek:

— Z. Zoltán, Bp., XII., Istenhegyi u. — K. A., Pécs. — P. Gizella, Bp., II., Medve u. — T. Csilla, Bp. — K. Nándor, Bp., XIII., Taksony u. — R. Éva, Bp., XI., Ulászló u. — B. László, Rákosszentmihály. — — G. László, Pilis. — D. G., Bp., VII., Thököly u. — O. Ottó, Székesfehérvár. — Cs. E. M. Pécs. — V. László, Bp., I., Pálya u. — J. József, Kaposvár. — K. Kornél, Bp., XIII., Üteg u. — A. János, Bp., XIII., Dráva u. — Mné, Bonyhád. — G. Imre, Bp., XIII., Vőlegény u. — M. Béla, Bp., XIV., Dózsa György u. — Z. János, Bp., II., Fillér u. — V. Gabi, Bakonynána. — B. Gyula, Bp., XI., Budafoki u. — U. Zs. Tarnazsadány. — K. A. Bp., VIII., Práter u. — G. János, Bp., XXI. — F. Klára, Győr. — D. Zsuzsa, Bp., VI., Belgrád rakp. —

Szervizkocsik a balatoni országutakon

— Micsoda szerencse! Éppen magukat keresem!

Hiúság

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel. 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220 — 64.4151 — Kossuth Nyomda, Budapest — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850. INDEX: 25504